

မင်းသား၊ မင်းမိတ်၊ မင်းမိတ်

ကြိတ်

ရတနာတော်ချစ်

Handwritten text or signatures in the top right corner.

အခန်း (၁)

အိပ်ပျော်နေရာမှ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကြောင့်
မင်းအောင် ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ထိုသို့နိုးလာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိအိပ်ရာနံဘေးသို့ ချက်ချင်း
စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိမိနံဘေးတွင် မည်သူမှမရှိ။

မည်သည့်အရာကိုမှလည်း မတွေ့ရပေ။ ပြန်လည်
အိပ်ပျော်ရန် ဘယ်လိုမှ ရုတော့မည်မဟုတ်သောကြောင့်
အိပ်ရာမှထပြီး စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

ညဉ့်နှစ်နာရီပင် ကျော်နေပြီ။

သူ ညကမက်သော အိပ်မက်အကြောင်းကို မြန်လည် စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြနင်းရောက်လာသည်။ ယခင်ကလို ဝေဝေဝါးဝါး တွေ့ရသည်မတူဘဲ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြနင်းက သူနှင့် လူကြီးများက လက်ထပ်ပေးခဲ့သော ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ သလို မကြာသေးမီအချိန်က လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲကာ ကွာရှင်းခဲ့သော ပမုန်းသူယောင်မယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြနင်း ဆိုသော ထိုဂမုန်းသူယောင်မယ်ကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံက လည်း ဆန်းကြယ်လှသည်။

မင်းအောင်သည် အခြားရွာမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို ၎င်း၏မိဘများကသိပြီး သဘောမတူသောကြောင့် မင်းအောင်၏အဘိုး ဦးဘိုးမှင်က ယကြာနေသည် သဘောဖြင့် ဂမုန်းသူယောင်မယ်ရုပ်တုလေးဖြင့်

လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုဂမုန်းပင်မှာ ဂမုန်းနက်မျိုးဖြစ်ကာ ဦးဘိုးမှင်တို့ တောလိုက်သွားရင်း ယှဉ်ဒရယ်တောနက်အတွင်းမှ ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဂမုန်းနက်ရုပ်ကလေးနှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး ဦးဘိုးမှင်မှာ မြေကိုက်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရုံမက မင်းအောင်မှာလည်း ညစဉ်လိုလို ထိုဂမုန်းနက်ကလေး၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ သို့ကြောင့် ထိုဂမုန်းနက်ရုပ်ကလေးအား နက်ဆီးပစ်ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း မြေဖျားက လာရောက်နှောင့်ယှက်သောကြောင့် မဖျက်ဆီးဝံ့ကြတော့ဘဲ သည်အတိုင်းထားရတော့သည်။

နောင်သောအခါ မင်းအောင်အား မော်ကျွန်းမြို့ပေါ် နုနုဆွေဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် နှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်ပြန်သောအခါ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုး ကြုံရသောကြောင့် လက်မထပ်ဝံ့ပေ။

နောင်သောအခါ လူကြီးများက မင်းအောင်အား

ဂမုန်းနက်ရုပ်ကလေးနှင့် တွာရှင်းပေးပြီး ထိုဂမုန်းနက်
ကလေးအား မူလ ရရှိခဲ့သော ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောတွင်း
ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ ပြန်ပို့ပေးပြီးနောက်တွင် မင်းအောင် သူ
ဂမုန်းသူယောင်မယ်မြနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်
ကို မကြာခင် မြင်မက်လေတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မြနှင့်က . . .

"အစ်ကို သိပ်ပြီးရက်စက်တယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာအ
မှ မရှိဘဲနဲ့ စွန့်ပစ်ရက်တယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးမယားတစ်ယောက်
ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ရက်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ရက်စက်တဲ့
သားကို ကျွန်မဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်"

"အစ်ကိုသိအောင်ပြောရရင် အစ်ကို့ဆီကို ည
တွေမှာ ရောက်ရောက်လာတဲ့သူဟာ အစ်ကို့ထိုင်ခုံ
ဂမုန်းသူယောင်မယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ လူအ
တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိဖို့ကောင်းပါတယ်"

ပတ်လား၊ တကယ်လားဆိုတာ အစ်ကိုသိတန်ကောင်းပါ
သည်။"

တကယ်တမ်း ဝေးသွားသောအခါမှ သူကိုယ်တိုင်ပင်
ပတ်ထဲတွင် တွေ့နေရသော မြနှင့်အား စွဲလမ်းနေပြီ
ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ ညာနေသော်လည်း၊ အသည်းနှလုံးကို
ဘယ်နည်းနှင့်မှ လိမ်ညာ၍မရပေ။ သူ ဂမုန်း
သူယောင်မယ်ကလေး မြနှင့်အား စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိ
အား ဝေးသွားမှ သိရလေတော့သည်။

ရင်ထဲမှ သတိရခြင်းများက ခံစားမှုကို ဖြစ်စေကာ
အလွမ်းစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။ ထို
မြစ်ဖျားခံလာသော အတွေးများသည်လည်း မဆုံး
အောင် ရှိတော့သည်။

မင်းအောင်တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းနေပုံ
ကလေးများ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာ၏။

ထိုအခိုက် ခွေးတောင်သံများနှင့်အတူ မှောင်ထဲတွင်
အဝေးမှ လျှောက်လာသောသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မသဲမဝ
လှမ်းမြင်ရသည်။ မင်းအောင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။ မြနင်းများ ရောက်လာရောသလားဟူသောအတွေး
ရင်ကို ပြင်းစွာ အခုန်မြန်လာစေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေပြင်းများ ကျလာပြီး မိုးကလည်
ရွာသွန်းလာသော ကြောင့် အဝေးတွင် မြင်နေရသော
သဏ္ဍာန်မှာ မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။

မကြာမီ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ သူ့ရှိနေရာ ပြတင်းပေါက်
မနီးမဝေးနေရာသို့ ရောက်လာပြီး ထိုနေရာတွင် ရပ်တန့်
လိုက်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏သဏ္ဍာန်
ဖြစ်ပြီး သူမ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များက လေနှင့်အ
နောက်မက်တွင် တလှလှလွင့်လျက် ရှိသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်နေရင်း အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့
ရသော မြနင်း၏ပုံရိပ် များကို မြန်လည် သတိရလာသည်။

“မြနင်းများ ဖြစ်လေမလား။ သူ ငါ့ဆီကို မြန်လာတာ
လား။”

မင်းအောင်မှာ အတွေးဖြင့်ပင် ရင်ခုန်လျက်ရှိသည်။
ထိုပုံသဏ္ဍာန်က သူ့ရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသော်လည်း
မိုးစက်များကြောင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

သူ၏ဦးနှောက်များက ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသော်လည်း
အသည်းနှလုံးက မြနင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

“မြနင်းရေ . . . မြနင်း”

သူ တစ်ချက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူခေါ်သံမှာ
မိုးသံလေသံများနှင့် ရောနှောလျက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။ သူခေါ်သံကြောင့် မိုးရေထဲမှာ ရပ်နေသော မိန်းက
လေးထံမှ အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို တတယ်ချစ်ရင် ဖျဉ်းရယ်ကို လိုက်လာ
ခဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျွန်မ ဖျဉ်းရယ်တောထဲမှာဟု သနားစဖွယ်
အော်ပြောပြီးနောက် မိုးရေထဲမှာပင် လာလမ်းအတိုင်း မြန်

ပြေးသွားလေတော့သည်။

ထိုအသံကို သူ၏နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတော့မှ မင်းအောင်မှာ လွန်စွာအံ့ဩသော အမူအရာဖြင့် ပါးစပ်အတောင်းသားဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“မြနှင်း . . . မြနှင်း . . . နေပါဦး”

ခဏကြာတော့မှ သတိရကာ လှမ်းအော်လိုက်ရာ သူ၏အသံ အတော်ကျယ်သွားသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင် အိပ်နေကြသော အဖေနှင့်အမေ နီးလာပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

“သား . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းတင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ ခါတိုင်းလို အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး လန့်အော်မိတာပါ”

ဟု စကားကို လွှဲပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက အနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကြင်နာစွာဖြင့် . . .

“သားရယ် . . . အခုအချိန်အထိ ဒီအကြောင်းတွေကိုပဲ စိတ်ကစွဲလမ်းနေတုန်းပဲလားကွယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့၊ ဥပါဒ်ဒဏ်ကြောင့် ဥပါဒ်မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက် . . . ကြားလား၊ အိပ်ရင် ဘုရား တရားကို အာရုံပြုပြီး အိပ်နော် . . . ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အမေ”

မိခင်ဖြစ်သူ ဦးငွေအောင်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်သန်းတင်တို့ အခန်းထဲမှ ပြန်တက်သွားကြသောအခါ ပြတင်းတံခါးနားသို့ သွားကာ အပြင်သို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လေပြင်းနှင့်မိုးစက်များက အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိပြီး မှုန်မှိုင်းလျက်ပင် ရွှံ့နေ

သေးသည်။ လေတိုးသံများကြားမှ ကမ်းစပ်ဘက်ဆီမှ
ခွေးတောင်သံများကို သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

မင်းအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြတင်းတံခါး
ကို အသာအယာပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုညက ထပ်မံ
အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဘဲ
အတွေးများက နှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းသောအခါ မင်းအောင်
အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အလွန်ကောင်းသော သူတင်းတစ်ခု
ကို ကြားရလေသည်။ ထိုသူတင်းကို လာပြောသူမှာ ရွာလယ်
ပိုင်းတွင်နေသော ရေလုပ်သားကြီး ဦးဘိုးခွေးပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးခွေးက . . .

“ငါ ညက ဝိုက်ထောင်ပြီး ပြန်လာတော့ သန်းခေါင်
ကျော်လောက် ရှိပြီ။ ရွာနားရောက်တော့ ခွေးဟောင်သံတွေ

ကြားရလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီဘက်က ဆံပင်
ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ
တွေ့ရတယ်။ ငါလဲ ပထမတော့ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ထဲ တွေ့ရတော့ သရဲတစ္ဆေ ခြောက်နေတယ်လို့
ထင်မိတာဟာ ဒါနဲ့ သိပ်မသင်္ကာတာနဲ့ ခရာတောခြုံထဲ
လှေကိုတိုးပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်”

“စောင့်ကြည့်တော့ ဘာထူးခြားတာတွေ့လဲ အဘိုး
လေး”

ဟု မင်းအောင်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ပြောမှာပေါ့ကွာ . . . ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

ဦးဘိုးခွေးက ခါးပိုက်ထဲမှ အထုပ်ကိုဖြည့်ပြီး ကွမ်း
တစ်ယာကို ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“သိချင်လို့ပါ အဘိုးလေးရဲ့ . . . ပြောပြစမ်းပါ”

“ဆင်းလာတဲ့မိန်းကလေးက ငါထင်သလို တစ္ဆေသရဲ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူအစစ်မှ လူအစစ်ပဲ။ သူ့ကို ကမ်းစပ်က လှေ

တစ်စင်းက စောင့်နေတာပျ၊ လှေပေါ်မှာလည်း အသက်ကြီး
ကြီး လူတစ်ယောက်က စောင့်နေတယ်။ မိန်းကလေး လှေ
ပေါ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ့တို့ ရေစုန်နဲ့ အောက်ဖက်ကို လှော်
ဆင်းသွားတာကို ငါ အသေအချာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောပြလေရာ မင်းအောင်အတွက်ကတော့
ထိုသတင်းမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်လေတော့သည်။

“အဘိုးလေး . . . ကတယ်မြင်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား
ဗျ”

“ငါ အသက်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီလောက်ထိ
မျက်စိမမွဲသေးပါဘူး ငအောင်ရာ၊ ငါ ဒီလိုတွေ့တာ ဒီတစ်ခါ
နဲ့ပါဆိုရင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ရှိပြီကွ”

“ဗျာ . . . နှစ်ခါ သုံးခါတောင်ရှိပြီဟုတ်လား . . .
အဘိုးလေး”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကဖိုးမှင်
ဆုံးပြီးစတုန်းကလည်း အဲဒီလို တစ်ခါတွေ့သေးတယ်။

အဲဒီတုန်းကလည်း ဝိုက်ချပြီး ပြန်လာတာမှာ တွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ရွာကလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ အခုတစ်ခါတော့ ထူးတယ်ဆိုပြီး အသေအချာကို စောင့်ကြည့်လိုက်တာ။ မိန်းကလေးက တို့ရွာကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီအနီးအနားရွာတွေကလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာလေးက အတော်ပြေပြစ်တယ်။ အချိန်မတော်ကြီး ကျမှ ဘာကိစ္စရှိလို့ အခုလို လာနေကြတာလဲတော့ မသိပါဘူး ကွာ”

ဟု ဦးဘိုးခွေးက ပြောပြလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် မင်းအောင်စိတ်ထဲမှာ ဖျော်ရွှင်မှု၊ တက်ကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။ ဦးငွေအောင်နှင့် ဒေါ်ခန်းတင်တို့ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

မင်းအောင်စိတ်ထဲမှာတော့ . . .

ဒီလိုဆိုရင် ငါ အိပ်မက်မက်ခဲ့သလို၊ မြနှင်းဟာ

လူသားအစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောခဲ့တာတွေကလည်း တကယ်ပဲလား။

ထိုဝမ်းသာခြင်းနှင့်ယှဉ်လာသော အတွေးသည် မင်းအောင်ရင်ထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ရောက်နေတော့သည်။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် နေ့လယ်ဘတ်အချိန်လောက်တွင် မင်းအောင်တို့အိမ် တံတားဆိပ်သို့ သစ်တောဌာနမှ ယူဘီသင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာလေသည်။

သင်္ဘောဆိုက် ကပ်ပြီးသည်နှင့် သင်္ဘောပေါ်မှ သစ်တောအရာရှိ အဝတ် အစားများနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် တက်လာသည်။

ထိုသူကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မင်းအောင်သည် ဝမ်းသာစားရ အမှုအရာဖြင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး ဆီးကြိုလေသည်။

“ဟာ . . . သန်းအောင်၊ သူငယ်ချင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲဟ၊ ဝမ်းသာလိုက်

တာ သူငယ်ချင်းရာ . . . လာလာ”

သစ်တောအရာရှိအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော သန်းအောင်ဆိုသူက တံတားပေါ် တက်လာရင်း . . .

“မင်း ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ တမင်လှည့်ဝင်လာတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုလေသည်။ မင်းအောင်နှင့် သန်းအောင်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကာ လွန်စွာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးကြလေသည်။ ကျောင်းက ထွက်ပြီးကတည်းက မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ရသောကြောင့် မင်းအောင်အဖို့ မြဲနှင့်နှင့် ပတ်သက်သော သောကများ မေ့ပျောက်ကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်နေလေသည်။

“တို့သူငယ်ချင်းတွေလည်း နေ့ရှင်နယ်ကျောင်းက ထွက်ပြီးကတည်းက မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီပဲ။ မင်း . . . အခု ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ . . . သန်းအောင်၊ အေးကျော်တို့

ခော်ဝင်းတို့ သန်းလွင်တို့နဲ့ရော တွေ့သေးလား”

“သူတို့နဲ့လဲ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက သစ်တောဌာနမှာ အလုပ်ဝင်နေတာကွ၊ အခု . . . သစ်တောအရာရှိ ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့ကွာ၊ အခု . . . မင်းဆီလာတာက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ကြာလို့ တွေ့ချင်နေလို့ လှည့်ဝင်လာတာပေါ့ကွာ”

“အေးကွာ . . . ငါကလည်း ကျောင်းထွက်ပြီးကတည်းက တောရောက်နေတော့ မင်းလိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သိပ်ပြီး မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။ အခု . . . မင်းလာတာ ငါတော့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲ သူငယ်ချင်းရာ”

“မင်းဆီကို လာခဲ့တာ . . . နောက်အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ် . . မင်းအောင်ရ”

“ပြောလေ . . . ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ . . . ပြော”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလကစပြီး ငါ

ဘိုကလေးနယ်ဘက် ယှဉ်ဒရယ်သစ်တောခန်းတွေမှာ တာဝန် ကျတယ်ကွ”

“ဟင် . . . မင်း ယှဉ်ဒရယ်သစ်တောမှာ တာဝန်ကျ တယ် ဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ သစ်တောရုံးကတော့ . . . ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းမှာ ထိုင်တယ်။ ထင်းပွဲစခန်းဆိုပေ မယ့် ရွာကြီးတစ်ရွာလို သိပ်ပြီးစည်ကားတာပဲ။

အဲဒါ . . . မင်း အလုပ်အားနေရင် ငါနဲ့အလည် လိုက်ခဲ့ဖို့ ဝင်ခေါ်တာကွ”

“ယှဉ်ဒရယ်”ဟူသော နာမည်ကို ကြားကတည်းက မင်းအောင်ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“အဲဒီယှဉ်ဒရယ်တောထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း တာတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ။ မင်းက ကျောင်းမှာစာတည်း က ပန်းချီဆွဲတာတို့၊ စာရေးတာတို့ ဝါသနာပါတော့ . . . ငါ့ဆီ လိုက်လာရင် ငါလဲ အဖော်ရတယ်။ မင်းအတွက်လည်း

ကုန်ကြမ်းရနိုင်တာပေါ့ကွာ . . . လိုက်ခဲ့ပါလား မင်းအောင်”

“အင်း . . . ငါလည်း အခုတလော ကျန်းမာရေးက မကောင်းလို့ အလုပ်တွေ ခဏနားထားရတယ်။ မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့ ရင် ကောင်းမယ်”

“ကောင်းမယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ကွာ၊ ငါလဲ ရောက်စဆိုတော့ အဖော်မရှိလို့ ယင်းနေတယ်။ မင်းလိုက်ရင် ငါ့အတွက် စကားပြောဖော် ရတာပေါ့။

ဟိုမှာ . . . မင်းပျော်သ လောက်နေ၊ ပြန်ချင်တော့ လည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ပို့ပေး မှာပေါ့”

သန်းအောင်က အတင်းခေါ်နေသည်။

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါ အလည်လိုက်ခဲ့ပါ မယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့အမေတို့ကိုတော့ ပြောရဦးမယ်ကွ”

ဦးငွေအောင်နှင့်ခေါ်သန်းတင်တို့က ယှဉ်ဒရယ်ဘက် ခရီး ဖြစ်နေသောကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ မထည့်ချင်ကြပေ။ သို့သော် မင်းအောင်ကလည်း စိတ်ပါသည်ကတစ်ကြောင်း။

သန်းအောင်ကလည်း အတန်တန် တာဝန်ယူ ခွင့်ပန်တော့မှ လှိုက်ဖို့ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယှဉ်ဒရယ်နှင့်အကြောင်းဆက်ပါလာခဲ့သော မင်းအောင်မှာ နောက်ထပ် ယှဉ်ဒရယ်သို့ရောက်ရန် အကြောင်း ဖန်လာပြန်တော့သည်။ ထို့နောက် ခရီးထွက်ရာတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ထည့်ယူပြီး သန်းအောင်နှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

သူတို့စီးလာသော ယူဘီသင်္ဘောမှာ သစ်တောအရာရှိများ စီးနင်းသောသင်္ဘောဖြစ်သောကြောင့် စက်အား ကောင်းလှသည်။ ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းသို့ရောက်ရန် ပြန်မလော့ မြစ်ရိုးအတိုင်း အောက်ဖက်သို့ စုန်ဆင်းကြရသည်။

ပြန်မ လော့မြစ်မှာ ကျယ်ပြီး လှိုင်းလေထန်သောကြောင့် လော့ သမ္ဗန်သမားများက "ပြန်ပေတော့" ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော နေရာဖြစ်သည်။ မင်းအောင်အဖို့

ယခုလို ခရီးထွက်ရ သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။ သည် တစ်ခေါက် ယှဉ်ဒရယ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ရခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှာ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်မှုမျိုး မခံစားရဘဲ တက်ကြွလျက် ရှိသည်။

ယူဘီသင်္ဘော ခုတ်မောင်းရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကမ်းဘေးဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွေ့မြင်ရသော လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများ၊ အုန်းတော၊ ကွမ်းသီးတော၊ ခနိခြံများ၊ တဲအိမ်များ၊ တံငါလှေများ၊ ဘဲအုပ်များမှာ မရိုးနိုင်သောအလှအပများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ယူဘီသင်္ဘောမှ ဖြာထွက်သွားသော လှိုင်းပုတ်ဒက်ကြောင့် ဗေဒါပန်းအုံများနှင့် ဘဲအုပ်များ လူးလူးလိမ့်လိမ့် ဖြစ်သွားပုံမှာ ကြည့်၍ ကောင်းလှတော့သည်။

မင်းအောင်က သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ထိုင်နေသောကြောင့် ရှေ့တူရုမှ မိုးနံ့မိုးငွေ့ပါသောလေက တဝှူးဝှူး တိုက်

ခတ်မှုကို ခံနေရသည်။ ထိုလေကြောင့် လန်းဆန်းမှုတော့
ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ သင်္ဘောအား ပြန်မလော့မြစ်မှတစ်ဆင့်
ထူးမြောင်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ဘိုကလေးမြစ်ဖက်သို့ ဆင်းသည်။
ဘိုကလေးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကျွန်းညိုကြီး၊ ဖောင်ဝင်မြစ်၊
မိန်းမလှကျွန်း အစရှိသော ရေငန်သစ်တောများကို ကျော်
ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းသို့ ရောက်လေတော့
သည်။

သစ်တောထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ရွာများဘက်
တွင် တွေ့ရသော မြင်ကွင်းများ မဟုတ်တော့ဘဲ ရေငန်အရပ်
တွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော ကနစို၊ ဗျူး၊ သရော၊ သင်ပေါင်း၊
ဗျိုက်တောများကို တွေ့လာရသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ရှိနေကြ
သော လှေများမှာ သစ်တောအရာရှိသင်္ဘောစက်သံ ကြား
ကတည်းက ချောင်းကြို၊ ချောင်းကြားသို့ ဝင်ပြေးကြလေတော့
သည်။

အချို့က လိုင်စင်မရှိဘဲ သစ်ခိုးထုတ်နေကြသော
ကြောင့် ပုန်းရှောင်ကြတာဖြစ်ပြီး၊ အချို့ကတော့ လိုင်စင်ရှိ
သော်လည်း ပေမမှီသောသစ်များ ခုတ်ထားသဖြင့် အဖမ်းခံရ
မည်စိုးသောကြောင့် ဝင်ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူတွေကတော့ အတော်ခက်ပါတယ်ကွာ၊ သစ်ခုတ်
ယူဖို့ တို့သစ်တောဦးစီးဌာနက လိုင်စင်တွေ ချပေးထားတာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ပေမမှီထဲသစ်တွေကိုပဲ ခုတ်ချင်နေကြတယ်၊
သစ်ပင်ကြီးတွေခုတ်တော့ ပင်ပန်းတယ်၊ သစ်ပင်အသေးတွေ
ခုတ်တော့ သက်သာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲပြောပြော
သစ်တောဦးစီးဌာနကလူတွေ လစ်တာနဲ့ အပင်ပေါက်တွေကို
ခုတ်ကြတာပဲကွာ”

ဟု သန်းအောင်က ညည်းညည်းညာညာ ပြောလေ
သည်။

“အဲဒီလိုခုတ်လို့ ဖမ်းမိရင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးသလဲ
သန်းအောင်”

“ပေမမိတဲ့သစ်တွေခုတ်လို့ ဖမ်းမိရင် လူကို ထောင်ချ နိုင်တယ်။ လှေနဲ့လှေပေါ်ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သိမ်းဆည်း နိုင်တယ်”

“အဲဒီလိုသိမ်းလိုက်ရင် သူတို့တစ်တွေ ဘဝပျက်ကုန် မှာပေါ့ကွာ”

“သူတို့က သစ်တောတွေရဲ့အလှကိုပျက်အောင် လုပ် နေတာကိုတော့ ထည့်ပြောဦးမှပေါ့ကွာ။ ဒီသစ်ပင်တွေဟာ သူတို့ ခုတ်လှဲဖျက်ဆီးလိုက်တာက ခဏကလေးရယ်။ တကယ်တမ်း အသုံးဝင်တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ က နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတယ်ကွ။ သူတို့မှာတော့ သူတို့ ဖြတ်လှဲခဲ့တဲ့ တောထဲကသစ်ပင် သစ်ရွက်တောင် မကြွေသေး ဘူး။ သစ်ပင်ရောင်းရတဲ့ငွေက တုန်တာကွ”

“ဒါကတော့ကွာ . . . အလျင်မရှိတဲ့ ချဉ်ဖတ်အိုး လို့ပေါ့။ ငွေမရှိတဲ့လူမှာ ငွေက ဘယ်မြဲပါ့မလဲ။ ငွေဆိုတာ

ရှိတဲ့လူမှ ပြည့်တာကွ”

“မင်းကလဲကွာ . . . စာရေးဆရာကျနေတာပဲ။ တယ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ကောင်းတာကိုး”

“ဒီလိုပဲ တွေးကြည့်တာပါ။ တို့ဘာမှာတော့ ဆင်းရဲသားတွေများတော့ ဒီအကြောင်းတွေက သိနေလို့ ပြောတာပါ”

“ငါပြောတာက သူတို့ကို သစ်ပင်မခုတ်စေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ပင်တစ်ပင်ချင်း အတူတူမှာ သစ်ပင်သေးသေး ခုတ်တော့ နည်းနည်းပဲ ရတယ်။ အဝင်ကြီး ရွာခုတ်တော့ အရေအတွက် များများရတာပေါ့။ သစ်ပင် တစ်ပင် ကုန်သွားတာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ”

“အင်း . . . ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“ငါပြောတဲ့တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီသစ်တောတွေကို အခုလို မဆင်မခြင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပြုန်းတီးပစ်နေရင် နောက်

မကြာခင်မှာ ဒီနေရာတွေမှာ သစ်တောလုံးဝမရှိတော့ဘဲ
လယ်ကွင်းတွေချည်း ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်”

မင်းအောင်က မျက်စိတဆုံး မြင်နေရသော ညိုမှိုင်း
လျက်ရှိသော သစ်တောကြီးများကို မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

မကြာမီ သူတို့ကို တင်ဆောင်လာသော
ယူဘီကလေးသည် ရေကျော်ကြီးအလယ်လောက်တွင် ထင်းပွဲ
စခန်းအဖြစ် နေထိုင်ကြသော တဲစုများကို လှမ်းမြင်ရလေ
သည်။

အခန်း (၃)

ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်း။

ရေကျော်ကြီးချောင်းအလယ်လောက် အနောက်ဖက်
ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ သစ်တောအရေးပိုင်ရုံး တည်ရှိ
သဖြင့် ရဲစခန်းရှိသည်။ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင်
ထင်းပွဲစားများ၏ ထင်းပွဲရုံများ၊ အလုပ်သမားများနေထိုင်
သောတဲများ၊ ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်
များ အစီအရိရှိကြပြီး ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် ကနစို ထင်း

ပေါက်ခြမ်းပုံကြီးများကို တောင်ပုံရာပုံ တွေ့နိုင်ပေသည်။

ရေလယ်တွင် ထင်းပေါက်ခြမ်း လာတင်ကြသော တုံကင်းကြီးများ ကျောက်ချရပ်နားထားကြပြီး ကမ်းစပ်တစ် လျှောက်တွင် လှေသမ္ဗန်များ၊ လှေငယ်များစွာကို အစီအရံ ဆိုက်တပ်ထားကြသည်။ ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် ထင်း ဖြတ်နေသော လှေဆိုင်းများ၊ ထင်းပေါက်နေကြသော အလုပ် သမားများကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ သန်းအောင်နေသော သစ်တောအရေးပိုင်ရုံးမှာ ချောင်းဝပိုင်းဖက်တွင် ရှိသည်။

သူတို့စီးလာသော ယူဘီသင်္ဘော တံတားဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်သောအခါ ကမ်းပေါ်မှ တောအုပ်၊ တောခေါင်း အချို့နှင့် အလုပ်သမားများ တံတားပေါ်သို့ ဆင်းလာကြ သည်။

“အဘရင် . . . စခန်းအခြေအနေ ဘာထူးလဲဗျ”
သန်းအောင်က တံတားပေါ်လှမ်းတက်ရင်း ရှေ့ဆုံးမှ

ဆင်းလာသော တောအုပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို မေးလိုက် သည်။

“အခြေအနေကတော့ နည်းနည်းယူးတယ် ဆရာရေ ကျွန်တော်တို့ ဆရာပြန်အလာကိုပဲ စောင့်နေကြတာဗျ”

“ကဲ . . . ပြောပြော . . . ဘာထူးတာလဲ”

“ဆရာကြီး မြို့သွားနေတဲ့ရက်အတွင်း ဒီမှာ ဝမ်း ရောဂါ တွေဖြစ်သေးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ အသေအပျောက် အဖိတ် အစဉ်ကော ရှိသေးလား တောအုပ်ကြီး”

“ငါ့ယောက်လောက်တော့ ပစ်ငါ့က်ရတယ်၊ အဲဒီ အထဲမှာ တောခေါင်းမောင်နီမိန်းမလဲ ပါသွားစွာတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ နွေတုန်းကမှ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ . . . သူမိန်းမခင်မေက သူ
ယောက်ျား မောင်နီကို သိပ်ချစ်ရှာတာ၊ သူ့ယောက်ျားကို
စွဲလမ်းပြီးလို့တောင် ပြောနေကြတယ်”

“ဒါတွေကို ဥပါဒါန် မစွဲကြပါနဲ့၊ ဥပါဒါန်ကြောင့်
ဥပါဒါန်ရောက်တတ်တယ်၊ အခုအခြေအနေကရော ဘယ်လို
ရှိသလဲ”

“အခုတော့ ရပ်သွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ကခုန်အမာရွာ
တွေက သွားယူလာတဲ့ ဆေးတွေလည်း ရောက်လာပါပြီ၊
သောက်ရေကိုလည်း မရမ်းချောင်းက သောက်ရေကန်တွေမှာ
သွားခပ်ကြစို့ ပြောထားပြီးပါပြီ ဆရာ”

“ကောင်းပြီ . . . ကောင်းပြီ၊ လိုတာရှိရင် ကျွန်တော့်
ကို ချက်ချင်း လာပြောကြပေတော့၊ တဲ . . . ညကျမှပဲ ခခန်း
မှာ ဆုံကြမယ်။

ဒါထက် သစ်တောက အဖမ်းအဆီးအမှုတွဲ တွေရော

ရှိသလား၊ ရှိရင် ရုံးကို တစ်ခါတည်း လာပို့ကြ”

ဟု မှာကြားလေရာ တောအုပ် တောခေါင်းနှင့်
အလုပ်သမားများ အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။

“လာတော့ . . . မင်းအောင်၊ ခခန်းပေါ် သွားကြရ
အောင်”

သစ်တောအရာရှိ နေထိုင်သောအိမ်မှာ ခြေတံရှည်
အိမ် တစ်လုံးဖြစ်ပြီး ခနိဗိုး ယှဉ်ကာဖြစ်သည်။ ခခန်းရုံးရှေ့
တွင် အလံတိုင်တစ်တိုင်နှင့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ချပ် ထောင်ထား
သည်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ အတန်ငယ်ကြီးပြီး (ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ အစိုးရသစ်တော အကောက်ခွန်ရုံး၊
ရေကျော်ကြီးခခန်း၊ ဘိုကလေး မြို့နယ်)ဟူသော စာလုံးများကို
အစိမ်းရောင်အောက်ခံပေါ်တွင် အဖြူရောင်စာလုံးများနှင့်
ရေးထားသည်။

ခခန်းရောက်ကြ၍ ခေတ္တနားပြီးသော အခါ
သန်းအောင် မှာ ခခန်းတစ်ခုလုံး၏ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်

သည့်အားလျော်စွာ လိုက်လံစစ်ဆေးခြင်း၊ ရောဂါဖြစ်သော အလုပ်သမားများရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း၊ လိုအပ်သောဆေးဝါးဝစည်းများ အခြေအနေများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြလေရာ မင်းအောင်ကလည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရသည်။

သစ်ခိုးခုတ်သော အလုပ်သမားများ၊ ပေမခိုသော သစ်များကို ခုတ်သူများ၊ လိုင်စင်မရှိဘဲ သစ်ခုတ်သူများ၏ လှေသမ္ဗန်များကို အကောက်ခွန်ရုံးတံတားဆိပ်တွင် ကပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အဖမ်းခံထားရသော အလုပ်သမားများကတော့ သစ်တောရုံးအောက်ထပ်တွင် ခေါ်ထားသည်။

အားလုံးပြီးစီးသောအခါမှ နေ့လယ်စာကို စားရသည်။ သစ်တောအလုပ်သမားများ စီမံချက်ပြုတ်ပေးသော ဒေသထွက် ဟင်းကျွေးဟင်းရုံများအဖြစ် ဝှေးတောက်

ရွက်ဟင်းချို၊ ဆတ်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ဝဏန်းလက်မကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ငါးတန်ဟင်း၊ ငါးပိရည်မွှေးမွှေး စသောဟင်းများ အပြင် တယ်ရွက်နုပြုတ်နှင့် သင်ပေါင်းဖူးပြုတ် စသော ဟင်းကျွေးဟင်းရုံများမှာ ထမင်းစားမြိန်ဖွယ်ရာများဖြစ်တော့သည်။ မင်းအောင်မှာ ထိုဟင်းများနှင့်စားရသည်ကို ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . မင်းအောင်၊ စားလို့သောက်လို့ ကောင်းရဲ့လား၊ ဒါ . . . တို့တောထဲမှာ ပေါပေါများများ ထွက်တဲ့ ဟင်းတွေချည်းပဲ၊ ဆတ်သားနဲ့ဟင်းရွက်တွေက တောထဲက ရတာ၊ ဝဏန်းနဲ့ ငါး ပုစွန်တွေက ချောင်းထဲမှာ ပေါမှပေါပဲဟေ့”

“ဒါတွေက ဒီမှာသာ ပေါနေတာ၊ မြို့တွေမှာ ဝယ်စားရင် သိပ်ပြီးဈေးကြီးတာကွ”

“အေး . . . ဒီဟင်းမျိုးတွေကတော့ မင်းမပြန်မချင်း

မုန်းအောင် စားရမယ်၊ ဒီမှာတော့ မင်းပျောက်သလောက် နေပေါ့၊ ငါ ဒီမှာအလုပ်ချောင်တဲ့ရက်မှာ မင်းကို တစ်ခု၊ နေရာ၊ အမာဆိုတဲ့ ရွေးက မွန်ရွေးဟောင်းရွာတွေနဲ့ ယှဉ်ဒရယ်တော ထဲကို လိုက်ပို့ပေးဦးမယ်၊ အဲဒီဘက်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတာတွေလဲ”

“ဒီယှဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးဝိုင်းဆိုတာ သာမည နေရာတွေ မဟုတ်ဘူးတွေ၊ တကယ်ရွေးဟောင်းသမိုင်းဝင် နေရာတွေရှိတယ်၊ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်တွေဟာ ရွေးတုန်းက မွန်တို့ရဲ့ တုံ့တုံးမြို့စားကြီး ဗညားဇေယျရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ နေထိုင်သွားကြတဲ့နေရာ တွေပဲကွဲ့၊ မျောက်တစ်ရာကျွန်းပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာဘုရား နဲ့ မျောက်တစ်ရာရုပ်တုတွေရှိတယ်။

မင်း . . . ကြားဖူးလား၊ မင်းအောင်”

“ငါ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လောက်ကတော့ ဘုရားကို တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အေး . . . မိန်းမလှကျွန်းရဲ့ ဖောင်ဝင်မြစ်ကြီး တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ထော်ဆီထော်ပိုင်ချောင်း ရှိတယ်၊ အဲဒီချောင်း ဖျားဘက်မှာ မြို့စားကြီးရဲ့ လောင်းလှေကြီးတောင် ရှိသေး တယ်၊ ဒီတောတွေထဲမှာလည်း မျောက်တစ်ရာဘုရား၊ မရမ်း ချောင်းဘုရား၊ ကနဲကနီရွှေစာရဲဘုရား၊ ယှဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း ဘက်မှာ ဘုရားစေတီဟောင်းတွေ ရှိသေးတယ်။

ရွေးဟောင်း ဘုရားတွေပေါ့၊ ယှဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း တောထဲမှာ မြို့စားကြီးရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ အခုထိ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ မင်း တွေ့ဖူးလား”

သန်းအောင် ခေါင်းခါပြသည်။

“ရှိတယ်လို့သာ ပြောသံကြားတာ၊ သွားရှာပြန်တော့

လဲ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီဘက်က တော
နက်တော့ ခဏခဏလည်း မသွားဝံ့ကြပါဘူး၊ အဲဒီဘက်တွေ
က ကကယ်ကို ဝတ္တီရဆန်တဲ့နေရာတွေပါပဲ။

တချို့ မျက်စိ လည်ပြီး ရောက်သွားတဲ့လူတွေ
ပြောတာတော့ အဲဒီတော နက်ကြီးတွေထဲမှာ လူတွေနေတဲ့
လက္ခဏာတွေတော့ တွေ့နေ ရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူတွေ
ကိုတော့ မတွေ့ရပါဘူး။”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ . . . မင်းအားတဲ့ရက်ကျရင် ထို
အဲဒီဘက်ကို သွားကြရအောင် . . . သန်းအောင်”

“မင်းကလဲကွာ . . . ဒီလောက်အန္တရာယ်များလှတဲ့
တောနက်ကိုများ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ထောင် စိတ်ဝင်
ားနေရတာလဲကွာ၊ အဲဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ ဒီ
စခန်းမှာ ရှိပါတယ်၊ ညကျရင် ငါခေါ်ပြီး မင်းနဲ့တွေ့ ပေးမယ်
အဲဒီကျတော့ မင်း မေးမြန်းကြည့်ပေါ့”

ကမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ နေ့လယ်ဘက်တွင်
ကရေးတမော အိပ်ခက်အနားယူကြသည်။ ညပိုင်း အလုပ်
ေးကြသောအခါ ထင်းပွဲစခန်းလေးမှာ ပွဲဈေးတန်းတမျှ
ည်ကားလှသည်။

အချို့က ညဘက်အထိ မီးခွက်ထွန်းပြီး အလုပ်
သုပ်ကြသည်။ အိမ်များ တဲများမှာလည်း မီးခွက်ကလေးများ
သွန်းထားရာ ပွဲဈေးတန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေ တော့သည်။
အလုပ်သမားများမှာ နေ့ဘက်တွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်
လုပ်ကြပြီး ညဘက်ရောက်သောအခါမှ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်
ဘူးကာ သွားလာလည်ပတ်ကြသည်။ အရက်ရောင်းသော
ဆိုင်ကလေးများတွင်လည်း စည်ကားနေသည်။

သစ်တောရုံးအောက်တွင် တနစိုအမြစ်တုံးကြီးများကို
းဖိုထားသောကြောင့် အပူငွေ့လည်းရ ခြင်နှင့်ပိုးကောင်များ
ကိုက်ခဲမှုဒဏ်မှလည်း သက်သာလေသည်။

အလုပ်သမားများက လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါး ခပ်
ထားသော ရေနွေးကြမ်း၊ ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်းတို့
ကို စီစဉ်ပေးထားလေသည်။

ထို့စကားပိုင်းတွင် ဖျဉ်းရယ်သစ်တောတွင်းမှ အတွေ့
အကြုံအမျိုးမျိုးဖြစ်ပြီး မင်းအောင်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ရာများ ဖြစ်တော့သည်။ သစ်တောအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သူ
ထွန်းမောင်က သူ၏အတွေ့အကြုံကို ဤသို့ ပြောပြလေ
သည်။

“တလောက ကျွန်တော်နဲ့ သာစိန်တို့နှစ်ယောက်အား
မမေဖျိုက်တောကောင်းကောင်းရွာဖို့အတွက် ဖျဉ်းရယ်သစ်
တောထဲကို သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလိုသွားကြရင်းနဲ့ တောမှောက်
ပြီး မျက်စိလည်သွားလိုက်တာ ဘယ်ကိုရောက်သွားမှန်းကို
မသိတော့တာ၊ တစ်နေရာရောက်တော့ တောချုံတစ်ချုံထဲမှာ
စေတီဟောင်းတစ်ဆူကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်

တို့နှစ်ယောက်လည်း ထိုင်ကန်တော့ကြပြီး ပြန်လမ်းတွေ့ပါရ
စေလို့ ဆုတောင်းကြရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“အင်း . . . ပြောပါဦး”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားအနောက်ဖက်က အရပ်မြင့်
မြင့်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။
အရပ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက်ကို
ပိုမြင့်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေကလည်း ကျွန်တော်
တို့လို မဟုတ်ဘူး။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ တောင်ရွည်ပုဆိုးနဲ့ဗျ၊

အဲဒီလူကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ငှက်
ပျောသီးတစ်လုံးစီကျွေးပြီး ရေတစ်ခွက်စီတိုက်တယ်။ နောက်
ပြီး သူညွှန်ပြတဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းတာ လှေဆိပ်ကို တန်း
တန်းမတ်မတ် ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်”

“အင်း . . . ထူးတာပဲ”

“အဲဒီလူကြီးက မှာလိုက်သေးတယ်။ ဘုရား တံရားကို

စိတ်ထဲက ဘယ်တော့မှ မမေ့ကြလေနဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စခန်းပြန်ရောက်တော့ အဖော်တွေစုပြီး အဲဒီဘုရားဆီကို နောက်တစ်ခေါက်သွားပြီး ထပ်ရှာကြသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှတ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားတွေကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

“ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ဘုရားက ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းကလူတွေ တည်ထားခဲ့တဲ့ဘုရားဖြစ်မယ်ထင်တာပါပဲ”

ထို့နောက် သိန်းအောင်ဆိုသော တောခေါင်းတစ်ဦးကလည်း ၎င်း၏အတွေ့အကြုံကို ဤသို့ပြောပြလေသည်။

“ဒါထက် မောင်နီရေ ခဏလာပါဦးကွ”

သန်းအောင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။

“ကိုင်း . . . မင်းအဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြောပါဦး

ကွာ”

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ဆိုးပါတယ် ဆရာရယ်၊ ခင်မေက ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ပြီးကတည်းက တရှောင်ရှောင်နဲ့ သိပ်နေကောင်းလှတယ် မရှိပါဘူး၊ တစ်ညတော့ တောထဲက လူမည်းကြီးနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့ကို လာခေါ်တယ်လို့ အိပ်မက်မက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီအိပ်မက်မက်ပြီးကတည်းက သူ့လဲ ရသမျှ ဘုရား တရားစာတွေ ခွက်နေတော့တာပါပဲ”

“အင်း . . . ”

“နောက် . . . ဆရာ မြို့သွားနေတုန်း ဒီစခန်းမှာ ဝမ်းရောဂါတွေ ဝင်လိုက်တာ သူ့လဲပါသွားတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သိပ်ချစ်တော့ အလောင်းကို မြို့ဟောင်းဘက်ကမ်း ယူသွားပြီး၊ တောထဲမှာ စင်တစ်စင်နဲ့ တင်ထားပစ်ခဲ့တယ်”

“ဖြစ်ရလေကွာ . . သေပြီးမှတော့ မြေမြှုပ်ခဲ့ဘူး

လား”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ မသေသေးဖူးလို့ ထင်နေတာနဲ့ မြေမြှုပ်ပဲ စင်ပေါ်တင်ထားခဲ့တာ ဆရာရဲ့”

“မင်းကွာ . . . တောထဲမှာ တောတိရစ္ဆာန်တွေ ဖျက်ဆီးသွားရင် မခက်ပေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော်လဲ နောက်မှ သတိရလို့ တောထဲကို တစ်ယောက်တည်းသွားပြီးကြည့်တော့ စင်ပေါ်မှာ အလောင်းကို မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟေ . . .”

အားလုံးကတော့ တောကောင်ချီသွားပြီဟုသာ တွေးလိုက်ကြသည်။

“အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်ဆရာရဲ့”

“ဘယ်လိုမက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်မေရောက်လာပြီး သူ မသေသေးဘူး။ အခုထိ အသက်ရှင်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ကို ကျွတ်တွေ က ကျွတ်တုန်းကို လာခေါ်သွားတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် အမြန် ဆုံး လိုက်လာခဲ့ပါ။ လာကယ်ပါလို့ အိပ်မက်မက်တယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသူများက မောင်နို့ သူမိန်းမ အပေါ် အတော့်ကို အစွဲအလမ်းကြီးပါလားဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

“အေးကွာ . . . သေတဲ့လူလဲ သေသွားပြီဆိုတော့ ဒီလောက်လည်း အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့တော့။ တို့ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ပြောပါ”

သန်းအောင်က စခန်းတစ်ခုလုံး၏တာဝန်အရှိဆုံးလူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝတ္တရားအရ စကားဆိုသေးသည်။ ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်နို့က . . .

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာတို့ပြောရမှာ အားနာလိုပါ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ရှာကြည့်ချင်တယ် . . . ဆရာ”
ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ အားလုံးက အံ့ဩသွား
ကြသည်။

“မင်းကွာ . . . ဒီလောက်အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့၊
မောင်နီရယ် . . . သေတဲ့လူလဲ သေသွားပြီပဲ၊ သူ့အတွက်
တုသိုလ်ကောင်းမှုလေး ဘာလေး လုပ်ပါကွာ”

ဟု သန်းအောင်က နားချသည်။

“ကျွန်တော် ဇွတ်ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး . . . ဆရာ၊
အခုတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မြို့ဟောင်းတောဘက်သွားပြီး
စစ်ဆေးစရာတွေရှိတယ်မဟုတ်လား . . . ဆရာ၊ အဲဒီကိုသွား
ရင် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ဟု ခွင့်တောင်းလေသည်။

“အင်းလေ . . . မင်း ဆန္ဒရှိရင်လဲ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့

ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းကလည်း ပါလာတော့ သူက
မြို့ဟောင်းဘက်သွားဖို့ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .
မင်းလိုက်ရင်လဲ အလုပ်တာဝန်ကိုတော့ အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ . . . ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့်
လုပ်ငန်းတာဝန်ကို မထိခိုက်စေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီလိုဆိုရင်လဲ စီစဉ်စရာရှိတာ
တွေကို စီစဉ်ပြီး နတ်ဖြန်ပဲ မြို့ဟောင်းတောဘက်ကို သွား
ကြတာပေါ့”

ကျည်ဆံများကိုပါ ထည့်ယူလာကြသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် သန်းအောင်၊ မင်းအောင်၊ မောင်နီနှင့် တောအုပ် တောခေါင်းများ၊ အလုပ်သမားများ၊ လွှဲဆိုင်းသမားများပါ လိုက်ပါကြသည်။

ရေကျော်ကြီးခခန်းမှ သင်္ဘောမောင်းထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ မောင်ဝင်မြစ်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။ မောင်ဝင်မြစ်မှာ အတော်ကျယ်သဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ခပ်ရေးရေးဖျာသာ မြင်နေရသည်။ မြစ်အတွင်းသို့ရောက်ပြီး တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ဖွေးဖွေးထနေသော ကပ္ပလီပင်လယ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အရှေ့တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းနေရာလောက်တွင်တော့ ရှေးအခါက ယှဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းကြီးရှိရာ သစ်တောညိုညိုများ ခြုံသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ထိုနေရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောအချိန်တွင် ယူဘီသင်္ဘောဖြင့် မောင်ဝင်မြစ်အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော ယှဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း၊ သစ်တောဘက်သို့ တူးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ လိုအပ်သော လက်နက်ရိက္ခာများ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ သောက်ရေအစရှိသည်တို့ကို လုံလောက်အောင် ထည့်ယူကြသည်။ သစ်တောအရာရှိများ ကိုင်ဆောင်သောလက်နက်နှင့်

ရတာ မင်းအောင်စိတ်ထဲမှာ လွမ်းသလို ဆွေးသလိုမျိုး ခံစားရသည်။

လွန်ခဲ့သောလပိုင်းများက မြနင်းဆိုသော ဂမုန်းနက် ရုပ်တုလေးကို ထိုနေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးရန်အတွက် တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရသေးသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ထိုနေရာသို့ တစ်ခေါက်သွားချင်သည့်ဆန္ဒများ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

ရေကျော်ကြီးသည် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာရှိပြီး မြို့ဟောင်းတောက အရှေ့ဘက်ကမ်း ဓားလွယ်ခုတ် ခပ်စောင်းစောင်း နေရာလောက်တွင်ရှိသည်။ မင်းအောင်တို့စီးလာသော ယူဘီဘုတ်ကလေးမှာ ရေကျော်ကြီးချောင်းဝမှထွက်ပြီး မြစ်ထဲသို့ ရောက်ကတည်းက လှိုင်းဒဏ်ခံရတော့သည်။ ရေကျချိန်တောင် လေတိုက်နေသောကြောင့် ရေနှင့်လေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကာ လှိုင်းထန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် . . .

မြစ်ပြင်ကျယ်များတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော လှိုင်းအမျိုးအစား များစွာရှိသည့်အနက် လှိုင်းခေါင်းဖြူဆိုသည်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးသော်လည်း တအိအိတက်နေသောကြောင့် သွားလာကတ်လျှင် အန္တရာယ် သိပ်မရှိလှပေ။ လှိုင်းဦးလှိုင်းဖျားခွဲခြားတတ်ရန်သာ လိုသည်။

ယူဘီဘုတ်မောင်းသော ဆလင်မှာ ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် ယူဘီဘုတ်ကလေးမှာ လှိုင်းပေါ်တွင် ပုခက်လွဲသကဲ့သို့ တအိအိဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

၎င်းတို့ဆိုက်ကပ်သောနေရာမှာ မြန်းပွေးကျွန်းထိပ်လောက်တွင် ရှိသဖြင့် ဖျဉ်ဖရယ်မြို့ဟောင်းနေရာနှင့်တော့ဝေးလှသည်။ တောပေါ်တက်ကာနီးတွင် ညှန်းအောင်ကတော့အုပ် တောခေါင်းနှင့် အလုပ်သမားများကို မှာစရာရှိတာများကို မှာကြားသည်။

“ဒီဘက်တောထဲမှာ သစ်ခိုးသမားတွေ၊ လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခုတ်သမားတွေ ရှိနေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။ ဒီတော့ တောပေါ်တက်တဲ့အခါ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် သတိ ဒီရိယ ရှိကြပါ။ အချိန်မရရင် တောထဲမှာ အဆင်ပြေသလို နေပြီးမှ စုရပ်ကို ပြန်ကြမယ်။ စုရပ်ကတော့ ဒီသင်္ဘောဆိပ် ကမ်းပဲ အရေးအကြောင်းရှိရင် တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အူပြီး အချက် ပေးမယ်။ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြမယ်။ သေနတ်ကို မလိုအပ် တဲနဲ့ မသုံးကြနဲ့။ စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေကို ပြည့်စုံ အောင် ထည့်ယူသွားကြ။ တခြား ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး . . . အရေးပိုင်”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် တောပေါ်တက်ကြမယ်။ ငါတို့အဖွဲ့ ကတော့ ငါရယ်၊ မင်းအောင်ရယ်၊ မောင်နီရယ် သွားကြမယ်”

ဤသို့ဆိုကာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် တောပေါ် တက် ကြလေသည်။ မင်းအောင်မှာ ထိုမျှနက်သော တောအတွင်း

သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးသဖြင့် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေတော့သည်။

တောနက်ထဲရောက်လေလေ မြင်ကွင်းများက အသစ် အဆန်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။ အချို့တောနက်တွင်းဝယ် သားကောင်ကြီးများ၏ခြေရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။ တစ်နေရာ သို့ အရေရက်တွင် သစ်ခိုးသမားများ ခုတ်လှဲထားသော ကနစိုအပင်ပေါက်အချို့ကို မြင်ရသဖြင့် ကြည့်ရှုလေ့လာ သောအခါ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိနေသေးသဖြင့် မိမိတို့ သူတို့ဆိုက်တပ်သံကြားမှ တိမ်းရှောင်သွားကြမှန်း သိသော ကြောင့် လက်နက်များကို အသင့်ဆောင်ပြီး တောနက်ထဲကို ဆက်လိုက်ကြရာ အတန်ကြာအောင်လိုက်သော်လည်း ခြေရာလက်ရာများ အစအန မတွေ့ရရုံမှလွဲ၍ သစ်ခိုးသမား များအား မတွေ့ရပါပေ။

ဤသို့ဖြင့် နေစောင်းသွားသောအခါ ကမ်းဆိပ်သို့

ပြန်ဆင်းရန် ခက်ခဲသဖြင့် အလွန်ကြီးသော ကမ္မလာပင်ကြီး တစ်ပင်၏သစ်ခွဆုံပေါ် တက်ရောက်နေရာယူကြရသည်။

နေ့သက်တမ်းစီးသွားသောအခါ တောထဲတွင် အမှောင်ရိပ်က ချက်ချင်းသန်းလာပြီး ညဘက်အစာရှာထွက် သော သားကောင်ကြီးများအော်သံကို ကြားရသည်။

“တို့ ကမ်းဆိပ် ပြန်ဆင်းတာ မှန်တယ်ကွ။ မဟုတ်ရင် လမ်းမှာတင် သားကောင်တွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနိုင်တယ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ နေ့ဘက်မှာသာ လူကို ရှောင်တယ် ညဘက်ဆိုရင် မရှောင်ကြဘူး။ တွေ့ရင် ရန်မူတိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။ နောက်ပြီး ညဘက်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုအကြောင်း ရှိလို့မှ သစ်ပင်အောက်ကို မဆင်းကြဖို့ ကြိုတင်သတိ ပေးထား ရုပ်တုလေးကို ထိုနေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးရန်အတွက် တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရသေးသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ထိုနေရာသို့ တစ်ခေါက်သွားချင်

သည့်ဆန္ဒများ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် မိသည်။

ရေကျော်ကြီးသည် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာရှိပြီး မြို့ဟောင်းတောက အရှေ့ဘက်ကမ်း ဓားလွယ်ခုတ် ခပ်စောင်းစောင်း နေရာလောက်တွင်ရှိသည်။ မင်းအောင် တို့စီးလာသော ယူတီဘုတ်ကလေးမှာ ရေကျော်ကြီး ချောင်းဝမှ ထွက်ပြီး မြစ်ထဲသို့ရောက်ကတည်းက လှိုင်းဒဏ်ခံရတော့သည်။ ရေကျချိန်တောင် လေတိုက်နေသော ကြောင့် ရေနှင့်လေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကာ လှိုင်းထန် နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် . . .

ဖြစ်ပြင်ကျယ်များတွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော လှိုင်းအမျိုးအစား များစွာရှိသည်အနက် လှိုင်းခေါင်းဖြူဆိုသည်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးသော်လည်း တအိအိတက်နေသောကြောင့် သွားသာတတ်လျှင် အန္တရာယ် သိပ်မရှိလှပေ။ လှိုင်းဦးလှိုင်းဖျား

ခွဲခြားတတ်ရန်သာ လိုသည်။

ယူဘီဘုတ်မောင်းသော ဆလင်မှာ ရေကြောင်း လေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် ယူဘီဘုတ်ကလေးမှာ လှိုင်းပေါ်တွင် ပုခက်လွှဲသကဲ့သို့ တစ်ဖက်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

၎င်းတို့ဆိုက်ကပ်သောနေရာမှာ ပြန်းပွေးကျွန်းထိပ်လောက်တွင် ရှိသဖြင့် ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းနေရာနှင့်တော့ဝေးလှသည်။

တောပေါ်တက်ကာနီးတွင် သန်းအောင်က တောအုပ်တောခေါင်းနှင့် အလုပ်သမားများကို မှာစရာရှိ တာများကို မှာကြားသည်။

“ဒီဘက်တောထဲမှာ သစ်ခိုးသမားတွေ၊ လိုင်စင်မဲ့ သစ်ခုတ်သမားတွေ ရှိနေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ် ဒီတော့ တောပေါ်တက်တဲ့အခါ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် သတိ

ဝိရိယ ရှိကြပါ။ အချိန်မရရင် တောထဲမှာ အဆင်ပြေသလို နေပြီးမှ စုရပ်ကို ပြန်ကြမယ်။ စုရပ်ကတော့ နိမ့်ဘော်ဆိပ်ကမ်းပဲ အရေးအကြောင်းရှိရင် တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အူပြီး အချက်ပေးမယ်။ အဆက်အသွယ်လုပ်ကြမယ်။ သေနတ်ကို မလိုအပ်ဘဲနဲ့ မသုံးကြနဲ့။ စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေကို ပြည့်စုံအောင် ထည့်ယူသွားကြ။ တခြား ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး . . . အရေးပိုင်”

“ကဲ . . . ဝါဖြင့် တောပေါ်တက်ကြမယ်။ ငါတို့အဖွဲ့ကတော့ ငါရယ်၊ မင်းအောင်ရယ်၊ မောင်နီရယ် သွားကြမယ်”

ဤသို့ဆိုကာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် တောပေါ်တက်ကြလေသည်။ မင်းအောင်မှာ ထိုမျှနက်သော တောအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးသဖြင့် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေတော့သည်။

တောနက်ထဲရောက်လေလေ့ မြင်ကွင်းများက အသစ်

အဆန်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။ အချို့တောနက်တွင်းဝယ် သားကောင်ကြီးများ၏ခြေရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သစ်ခိုးသမားများ ခုတ်လှဲထားသော ကနစိုအပင်ပေါက်အချို့ကို မြင်ရသဖြင့် ကြည့်ရှုလေ့လာသောအခါ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိနေသေးသဖြင့်မိမိတို့ ယူဘီဆိုက်ကပ်သံကြားမှ တိမ်းရှောင်သွားကြမှန်း သိသော ကြောင့် လက်နက်များကို အသင့်ဆောင်ပြီး တောနက်ထဲကို ဆက်လိုက်ကြရာ အတန်ကြာအောင်လိုက်သော်လည်း ခြေရာလက်ရာများ အစအန မတွေ့ရရုံမှလွဲ၍ သစ်ခိုးသမား များအား မတွေ့ရပါပေ။

ဤသို့ဖြင့် နေစောင်းသွားသောအခါ တမ်းဆိပ်သို့ ပြန်ဆင်းရန် ခက်ခဲသဖြင့် အလွန်ကြီးသော ကမ္မလာပင်ကြီး တစ်ပင်၏သစ်ခွဆုံပေါ် တက်ရောက်နေရာယူကြရသည်။ နေသက်တမ်းစီးသွားသောအခါ တောထဲတွင်

အမှောင်ရိပ်က ချက်ချင်းသန်းလာပြီး ညဘက်အစာရှာထွက်သော သားကောင်ကြီးများအော်သံကို ကြားရသည်။

“တို့ ကမ်းဆိပ် ပြန်မဆင်းတာ မှန်တယ်ကွ၊ မဟုတ်ရင် လမ်းမှာတင် သားကောင်တွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနိုင်တယ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ဆိုတာ နေ့ဘက်မှာသာ လူ့ကို ရှောင်တယ်။ ညဘက်ဆိုရင် မရှောင်ကြဘူး။ တွေ့ရင် ရန်မူတိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။ နောက်ပြီး ညဘက်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုအကြောင်း ရှိလို့မှ သစ်ပင်အောက်ကို မဆင်းကြဖို့ ကြိုတင်သတိပေးထားရမယ်”

“စိတ်ချပါ”

ကမ္မလာပင်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားသောကြောင့် သစ်ပင်ခွဆုံတွင် လူသုံးယောက် ကောင်းစွာထိုင်၍ ရသည်။

အိပ်ပျော်လျှင် အောက်သို့ပြုတ်မှော့စေရန် ပုဆိုးကွင်းများဖြင့် လိုင်းချီထားလိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းတွင် မိုးလေဝသကောင်းမွန်ပြီး လရောင်
ကလေးကို သစ်ပင်ရိပ်များကြားမှ တွေ့မြင်ရသည်။ ညဦးနက်
လာသောအခါ သစ်တောထဲမှ မျောက်မောင်းမအော်သံ၊
ညဦးငှက်အော်သံ၊ ပုရစ်အော်သံ၊ ဖားအော်သံ၊ မြွေတွန်သံ၊
သစ်တောက်ခေါက်သံ၊ ကျားဟိန်းသံများကို ကြားကြရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ပင်အောက်အထိ ရောက်လာ
သော တောကောင်ကြီးများကိုပင် မြင်ကြရသည်။ တစ်ကြိမ်
တွင်မူ အလွန်ကြီးမားသော စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင်
သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ
ဆေးလိပ်မီးပွားများ ပုတ်ချကာ မောင်းထုတ်တော့မှ အခြား
ဘက်သို့ ပြန်တက်သွားတော့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ သစ်ပင်ကိုမှီပြီး တစ်မှေး
မှေးနေကြခိုက်၊ တောထဲမှ မီးတုတ်ကိုင်ထားသော လူနှစ်
ယောက် ထွက်လာပြီး၊ သစ်ပင်အောက်မှ လာအော်တော့
သည်။

“ဗျို.ဆရာတို့ . . . ဗျို.ဆရာတို့ . . . ညကြီးအချိန်
မတော် သစ်ပင်ပေါ် ဘာတက်လုပ်နေကြတာလဲဗျ”

ထိုအော်သံကြောင့် သုံးယောက်သား လန့်နိုးလာပြီး
ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မီးတုတ်ကိုင်ထားသော လူနှစ်ယောက်ကို
မြင်ရသဖြင့် သန်းအောင်က မည်သို့မှ ပြန်မပြောရန် ကျန်နှစ်
ယောက်ကို ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူတွေ . . . ခင်ဗျားတို့ အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်
ဘာတက်လုပ်နေတာလဲဗျ”

သုံးယောက်သား ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ကျုပ် တို့လူတစ်ယောက် သစ်ခုတ်လာရင်း
ပျောက်သွားလို့ ဒီဘက်လာတာများ မတွေ့မိဘူးလား”

ထပ်မေးပြန်သည်။

မောင်နီက အောက်သို့ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်။

ထိုအခါ မီးရောင်ကြောင့် အောက်မှလူနှစ်ယောက်

က မောင်နီမျက်နှာကို လှမ်းမြင်သွားတော့သည်။

“ဟေ့လူ့ . . . ခင်ဗျား ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းက တောခေါင်းမောင်နီ မဟုတ်လားဗျ”

မောင်နီက အံ့ဩစွာဖြင့် သစ်ပင်အောက်သို့ ဝံ့ကြည့် လိုက်ပြန်တော့လည်း ထိုလူနှစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခြင်း မရှိပေ။

“ကလောက ခင်ဗျားမိန်းမ မခင်မေ ဆုံးသွားတယ်လို့ သတင်းကြားလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ထိုသို့ကြားလိုက်ရသောအခါ မောင်နီမှာ ယောင် ယမ်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမ မခင်မေကို ကျုပ်မြစ်ကမ်းနဲဘေးက ရွာတစ်ရွာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဟင် . . . ဘယ်တုန်းကတွေ့ခဲ့တာလဲ”

မောင်နီပါးစပ်မှ ရုတ်တရက်အသံထွက်သွားလေ

တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ အသေအချာ ပြောစမ်းပါဗျ”

“ဒီကနေ ခွေးတစ်တောင်သာသာလောက် ဆက် သွားရင် တောင်ဘက်စူးစူးမှာ အမဲလိုက်သမားတွေ စုနေတဲ့ တဲစုတွေရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ တွေ့ခဲ့တာ”

“သေချာရဲ့လားဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်မိန်းမ မခင်မေကို မြင်ဖူးလို့လား၊ ခင်ဗျားတို့တို့လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သည်။

“မနေ့ကပဲ တွေ့ခဲ့တာဗျ”

“ဟင် . . . ဟုတ်ရဲ့လား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မောင်နီသာ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်မဟုတ်ဘဲ ဘေးနားမှ သန်းအောင် နှင့် မင်းအောင်တို့ပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားတကယ်ပြောတစ်လား၊ ဘယ်နားကရွာမှာ

တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ အသေအချာ ပြောစမ်းပါဗျ”

“ဒီကနေ ခွေးတစ်တောင်သာသာလောက် ဆက် သွားရင် တောင်ဘက်စူးစူးမှာ အမဲလိုက်သမားတွေ စုနေတဲ့ တဲစုတွေရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ တွေ့ခဲ့တာ”

“သေချာရဲ့လားဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်မိန်းမ မခင်မေကို မြင်ဖူးလို့လား၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားမိန်းမကို မသိဘဲနေပါ့မလားဗျာခင်ဗျား မိန်းမ မခင်မေနဲ့ ကျုပ်နဲ့က တစ်ရွာထဲနေတဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က စံလှ၊ ကျုပ်မိဘတွေက ဦးလှ၊ ဒေါ်ခင်တုတ်၊ ကျုပ်တို့က “ကပ္ပနန်း” ရွာသားတွေ၊ ခင်ဗျားမိန်းမက ကပ္ပနန်း သူလေ၊ သူ့အဖေက ဦးစံရ၊ အမေက ဒေါ်မဲ့ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားပြောတာ တွေအားလုံး မှန်တယ်၊ မောင်နီက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြော သည်။

ရွာမှာတုန်းက ခင်ဗျားမိန်းမက ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးပြုခဲ့တာတွေရှိလို့ ခင်ဗျားကို တမင်လာပြောတာ၊ သူ တကယ်မသေသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းကြာကြာထား ရင် တကယ်သေသွားလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်သွားခေါ်လိုက်နော် ကိုယ့်လူ၊ ကိုင်း . . . ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောကာ မီးတုတ်ကြီးကိုင်ထားသော လူ နှစ်ယောက်မှာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။ မောင်နီ မျက်နှာပေါ်ဝယ် တက်ကြွမှုကြောင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

“ဆရာ သူတို့ပြောသွားတာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟင်”

“ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး . . . မောင်နီ၊ သာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီလောက်နက်ကဲတောထဲမှာ ဒီအချိန်မျိုး ဘယ်သူမှ မီးတုတ်တထိန်ထိန်နဲ့ လျှောက်သွားမနေဝံ့ဘူး”

ဒါပေမယ့် . . . မောင်နီကတော့ စိတ်မလျော့ပေ။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာက ခင်မေ မသေသေးဘူးလို့ ချည်ထင်နေတယ်။ ဒီစကားတွေ ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ မှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ် . . . ဆရာရယ်”

မောင်နီက ခွင့်မတောင်းသော်လည်း တောင်းနေ သကဲ့သို့ သနားစဖွယ်ပြောနေသဖြင့် သန်းအောင်က ကိုယ်ချင်း စာနာစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အေးလေ . . . မင်းဆန္ဒရှိရင်လဲ မိုးလင်းတော့ သွား ကြတာပေါ့။ တို့လဲ မနတ်ဖြန် သစ်ခိုးသမားတွေနောက်ကို လိုက်ရင်း အဲဒီဘက် သွားကြတာပေါ့။ ကိုင်း . . . ဒီညတော့ အားရှိအောင် အားမွေးလိုက်ကြဦးစို့”

သုံးယောက်သား စကားရပ်၍ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တစ်ရေးတမော မွေးလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်မိုးလင်းပြီး စိတ်ချလက်ချ ဖြစ် သောက်သောအချိန်တွင် သုံးယောက်သား သစ်ပင်ပေါ်မှ မင်းလာကြပြီးနောက် ညက လာပြောသွားသော စကားများ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ်စေ တောင်ဘက်စူးစူးဘက်သို့ သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် ထိုဘက်သို့ ဦးတည်၍ ခုတ်လာခဲ့ကြလေသည်။

အတန်ကြာအောင် သွားမိသောအခါ ကုန်းတန်း ဆက်လောက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

အတန်ငယ်နီးလာသောအခါ လူသံအချို့ကိုပါ ကြားရသည်။

“ဟော . . . လူသံတွေပါ ကြားရတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ညက လာပြောသွားတာ မှန်နိုင်တယ် ဆရာ”

မောင်နီက အားတက်သောအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် . . .

သုံးယောက်သား သတိကြီးစွာထား၍ လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ထိုနေရာဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ငါသိသမျှကတော့ ဒီလောက်နက်တဲ့တောထဲမှာ လူတွေ ရွာတွေတည်နေတယ်လို့ မကြားမိဘူး။ ကခြားအစစ်လိုက်တဲ့လူတွေ၊ သစ်ကွက်ရွာတဲ့လူတွေကလည်း ဒီဘက်တွေမှာ လူတွေနေတယ်လို့ တစ်ခါမှလည်း ပြောသံမကြားမိဘူး”

သန်းအောင်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“အမဲလိုက်ရင်း၊ သစ်ရွာရင်း ခဏစုပြီး စခန်းချနေတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“အေး . . မကြာခင် အဖြေတစ်ခုတော့ သိရမှာပေါ့”
သုံးယောက်သား အသံများကြားရာဘက်သို့ မှန်း၍ တောတိုးလာခဲ့ရာ မကြာမီ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ခနိမိုး၊ ခနိကာထားသော တဲအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားကြသည်။

ထိုနေရာတွင် လူအချို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မကြာမီ သူတို့သုံးယောက်မှာ တဲစုနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ အစွန်ဆုံးတဲတစ်လုံးအတွင်းမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး သူတို့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မောင်ရင်တို့က ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာသဲ”

ထိုအခါ သန်းအောင်က . . .

“ကျွန်တော်တို့က ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းကပါ ဒီဘက်တွေကို သစ်ကွက်တွေကြည့်ရင်း ချောက်လာကြတာပါ”

“အိုး . . . ဝေးလှသည်လား။ ဒီနေရာချောက်အောင် အတော်လာရတယ်။ ကိုင်း . . . တဲထဲဝင်ထိုင်ကြစို့။ အဲဒါမှာ ရေခန်းကြမ်းခါးခါးတည်ထားတာရှိတယ်”

သုံးယောက်သား ဇဝေဝေါဖြင့် တဲအတွင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဘိုးကြီးက မီးဖိုပေါ်မှ ရေခရားဖြင့်တည်ထားသော ရေခန်းကြမ်းအိုးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်များ ချပေးသည်။ အကြမ်းရေသောက်ရန် ပန်းကန်များကတော့ ဝါးဆစ်များကို ဖြတ်၍ အချောသပ်ထားသောခွက်များဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်ဖက်ဆီဘက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ရေခန်းကြမ်းတည့် သောက်သောအခါ ကောက်ညှင်းကျည်

ထောင့်ကဲ့သို့ ဝါးဆစ် နဲ့နှင့် လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ သင်းသင်း၊ လေးဖြစ်နေသောကြောင့် အနံ့အရသာ ပိုမိုသယောင် ထင်ရသည်။

“နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ။ မနက်စာ တစ်ခါ တည်း စားသွားကြ တောထဲတောင်ထဲမှာ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး။ မြို့မှာလို ဒီနေရာမစားချင် နောက်တစ်နေရာမှာ ဝယ်စားလို့ရပေမယ့် ဒီမှာကတော့ မရဘူး။ ကြုံကြုံလှဲဟုန်း ခိုက်ပြည့်အောင်သာ စားသွားကြ။ မနက်က ရွာထဲကလူတွေ ဆတ်တစ်ကောင်ရလာလို့ ယူချက်ထားတယ်။ မင်းတို့ စားလိုက်ကြ။ ငါ ထမင်းပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ . . . အဘရာ၊ အားနာစရာ”

ဆိုသို့နှုတ်မှ ငြင်းကြသော်လည်း အငွေ့တထောင်း ထောင်းထနေသော ထမင်းနှင့်တင်းများကို ပြင်ဆင်ယူလာ သောအခါ သုံးယောက်သား မောမောပန်းပန်းဖြင့် ခေါင်း

မဖော်တမ်း စားသောက်ကြလေတော့သည်။

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ချက်ထားဟန်ရှိသော ဆတ် သားဟာ ချို၍ မွှေးနေပေ၏။ သူတို့ထမင်းစားနေစဉ် အဘိုး ကြီးက ကွမ်းတဖြူဖြူဝါးနေရင်းနှင့် ၎င်းတို့အကြောင်းများကို ပြောပြနေသည်။

၎င်းတို့တစ်တွေမှာ အမဲလိုက်အဖွဲ့များဖြစ်ကြ ကြောင်း၊ သည်ကုန်းတန်းဘက်တွင် လာရောက်စခန်းချကာ မကြာသေးကြောင်း၊ ရသမျှ အမဲသားငါးများကို ကစွဲ၊ ဧရာ အမာ၊ စက်စုရွာများသို့ သွားရောက်ကာ လှည့်လည်ရောင်းချ ကြကြောင်း၊ အခြားသူများက တောထဲတွင် အမဲလိုက်သွား နေသောကြောင့် မိမိတစ်ယောက်တည်း စခန်းစောင့် ကျန်ရစ် ခဲ့ကြောင်းများကို ဘေးနားမှာထိုင်ရင်း ပြောပြနေသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ မောင်နီက . . .

“ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာကလူတစ်ယောက်ပျောက်

လို့ လိုက်ရွာရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်လာကြတာပါ။ အဘတို့ စခန်းတွေကိုများ အခုတလော လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက် လာတယ်လို့များ မကြားမိဘူးလား အဘ”

ဟု အရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အဘိုး ကြီးက ကွမ်းတံတွေကို တစ်ချက်ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . မင်းတို့ဆီကလား ဘယ်ကလဲတော့ မသိ ဘူး။ တလောက အဘိုး တောထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်လို့တော့ သတင်းကြားလိုက်မိတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။ ထိုကေးကို ကြားလိုက်သောအခါ မောင်နီမျက်နှာပေါ်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။

“ဟုတ်လား . . . အဘ၊ ဒါ့ထက် အဘိုးဆိုတာ ဘယ် သူလဲ အဘ၊ သူခေါ်လာတဲ့မိန်းကလေးရော အခု ဘယ်မှာ ထားသလဲဟင်”

“အဘိုးဆိုတာကတော့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အပိုင်စား
ရတဲ့သူ၊ အုပ်ချုပ်သူပေါ့ကွယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သန်းအောင်
စိတ်ထဲ၌ . . .

“ဒီတောတွေက တို့အစွဲရပိုင်သစ်တောတွေ ဖြစ်ရက်
သားနဲ့ ဘယ်သူကများလာပြီး အပိုင်စားရနေပြန်သလဲ မသိ
ဘူး”

ဟု တွေးနေမိသည်။

“အဘိုးခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်နေရာမှာ
ထားသလဲတော့ ငါတို့လည်း မသိပါဘူးကွယ်”

ဟု စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစကားကို ကြားရ
သော်လည်း မောင်နီမှာ သူ့မိန်းမ ခင်မေ ဟုတ် မဟုတ် မသေ
ချာသည်တိုင် မျှော်လင့်ခြင်းစိတ်ကြောင့် ဝမ်းသာနေတော့
သည်။

“ကိုင်း . . . မောင်ရင်တို့လဲ ခရီးပန်းလာကြတယ်၊
ခဏနားလိုက်ကြဦး၊ အဘ ရွာထဲလျှောက်ကြည့်ပြီး ခနည်းနာ
ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးအိုထွက်သွားသောအခါ သုံးယောက်သား၊
ဗိုက်လေးလာသောကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲချလိုက်သည်နှင့်
မျက်ခွံများ ချက်ချင်းလေးလာပြီး အသီးသီးအိပ်ပျော်သွားကြ
သည် မသိပေ။ သုံးယောက်သား အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာကြ
သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေပေပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်၊
လူသံ၊ ခွေးသံဟူ၍ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ညဉ့်ငှက်အော်သံ၊
ပုရစ်မြည်သံ၊ သစ်တောက်သံ၊ မျောက်မောင်းမအော်သံများ
ကိုသာ ကြားနေရသည့်။

“သန်းအောင်”

“ဟင်”

“မင်း၊ နိုးနေပြီလား”

“အေး၊ နိုးနေပြီ”

“တစ်ရွာလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ လူတွေမှ ရှိခဲ့လား”

“ရှိမှာပေါ့၊ အိပ်ပျော်နေကြလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ လူသံရော ခွေးဟောင်သံတွေရော တိတ်ဆိတ်နေပုံထောက်ရင် ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်များသွားနေကြပါလိမ့်”

“ဪ . . . သူတို့က ညဘက်တွေမှာ အမဲလိုက် ထွက်ကြသလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . သန်းအောင်၊ မင်းပြောသလို တစ်ရွာလုံး အမဲလိုက်ထွက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ယောက်ျားတွေအားလုံး အမဲလိုက်သွားကြတယ် ဆိုရင်တောင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေတော့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့၊ အခု

တော့ တစ်ယောက်မှ ရှိကြပုံမရဘူး”

“သိပ်လည်း အတွေးခေါင်မနေပါနဲ့ မင်းအောင်ရယ်၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွ၊ နေ့လယ်က စားတာတွေ သိပ်များ သွားတယ်ထင်တယ်၊ ဗိုက်နာလိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ဝါ တောစပ် ကိုသွားပြီး တောထိုင်လိုက်ဦးမယ်”

သန်းအောင်၊ မင်းအောင်နှင့် မောင်နီတို့ သုံးယောက် သည် အသင့်ပါလာသော မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိပြီး တောစပ်သို့ဝင်ကာ အပေါ့အပါးသွားကြလေသည်။ အတန် ကြာသောအခါ သုံးယောက်သား ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်တက်လာကြ တော့သည်။

မောင်နီက . . .

“ဆရာတို့ရော ကျွန်တော်တို့ရော အစားမှားသလား မသိဘူး၊ ဗိုက်ထဲက နာလိုက်တာ တအားပဲ၊ ဝမ်းသွားတော့ လည်း အစာဝမ်းမသွားဘဲ သစ်ရွက်စိမ်းတွေနဲ့ သစ်ခေါက်

တွေ့ချည်းပဲ သွားခဲ့တာပျ၊ ဗိုက်ထဲကလည်း နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊ ဆရာတို့ရော ဘယ်လိုနေလဲ”

“မေးမနေနဲ့တော့ မောင်နီရေ . . . တို့နှစ်ယောက်လည်း မင်းလိုပဲ သစ်ရွက် သစ်ခေါက်တွေပဲ သွားတာပဲ၊ ဗိုက်ထဲကလည်း နာလိုက်တာကွာ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဟုတ်မှလွဲရော၊ တို့သုံးယောက် ကျွတ်ကုန်းကို ရောက်နေကြပြီထင်တယ်၊ ငါ့အဘိုး ဦးဘိုးမှင် မသေခင်တုန်းက ပြောပြသွားတာတွေနဲ့ တို့အခုဖြစ်နေတာတွေနဲ့က တစ်ထပ်တည်း တူနေတာပဲကွ၊ ကျွတ်ကုန်းရောက်တဲ့လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ခံကြရတာပဲတဲ့”

“အေး . . မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် . . မင်းအောင်၊ ကျွတ်တွေက နေ့စံညခံရတဲ့ကျွတ်တွေ ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ထင်တာမှန်ရင် မိုးလင်းကာနီးရင် သူတို့အားလုံး ပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

“ခါဖြင့် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲ နေရဦးမှာပဲ၊ ဒီလောက်တောင်မှောင်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ တောနက်ကြီးထဲ လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တောကောင်တွေနဲ့ မုချတိုးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီနားမှာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖိုထားပြီး နေကြတာပေါ့၊ အရက်တက်လာပြီး တောထဲမှာ အလင်းရောင်ရလာတော့မှ ဒီကသွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေး . . . ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ သစ်ခြောက် သစ်တုံးများရွာကာ မီးဖိုလိုက်ကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သစ်တုံးများအား မီးစွဲလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အလင်းရောင်များ ရလာသည်။

ထို့နောက် သန်းအောင်က ဟမ်းကောချိုင့်ဖြင့် ရေခွေးကျိုကာ အသင့်ယူဆောင်လာသော ဆေးများကို သောက်မှ ဗိုက်နာခြင်းနှင့် ဝှမ်းသွားခြင်းများသက်သာ

ပျောက်ကင်းသွားတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် သုံးယောက်သား ပိးဖိုဘေးတွင်ထိုင်ရင်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ တောပိုင်တောင်ပိုင်တို့အား မေတ္တာပို့ အမျှအတမ်းပေးဝေခြင်း၊ ရသမျှပရိတ်တရား တော် ပဋ္ဌာန်းတရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ တိုင်တည် အတူအညီတောင်းခံခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ထိုသို့ရွတ်ဖတ်နေပြီး မကြာမီမှာပင် တောထဲမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သော အခါ သုံးယောက်သား ဘေးနားတွင်ချထားသော လက်နက်များကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ရှေ့မှထွက်လာသော နှုတ်ခမ်းပွေးကားကား

ကြီးနှင့် လူကြီးတို့ . . .

“ပါးစပ်က ပရိတ်တရားတော်တွေရွတ်ပြီး လက်ထဲက သေနတ်ကြီးတွေ ကိုင်ထားတော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ ဒါထက် မောင်ရင်တို့က ဒီလောက်နက်တဲ့တောထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးသဖြင့် သန်းအောင်က အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“တယ်ခက်ကြတာပဲ . . . ဒီလောက်နက်တဲ့တောထဲမှာ ဘယ်သူက လာနေဝံ့မှာလဲ . . . မောင်ရင်တို့”

ထိုစကားကြောင့် သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အရေးကြုံလာရင် ဘုရားကိုအားတိုးရမှန်းသိတဲ့ စိတ်ကလေးက မင်းတို့ကို ကယ်လိုက်တာပဲ၊ လောကမှာ ဘုရားအားတိုးတဲ့သူကို ဘုရားက စောင့်ရှောက်တယ်၊ တရား

အားကိုးတဲ့သူကို တရားကစောင့်ရှောက်တယ်။ မှတ်ထားကြ။ မင်းတို့သုံးယောက်မှာ ဒီဂုဏ်ကျေးဇူးလေးတွေက ရှိနေတော့ ငါတို့က အကူအညီပေးရတော့မှာပေါ့။ မင်းတို့လိုက်ရှာနေတဲ့ သူ ဟိုဘက်တောင်တုန်းပေါ်က တဲတစ်လုံးထဲမှာရှိတယ်။ သူတို့လည်း ငါတယ်ထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာဆက်ထားရင်တော့ သေမှာပဲ”

ထိုစကားများကြောင့် မောင်နီမျက်နှာပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်မှုများ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ . . . ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါဦး”

“ကိုင်း . . . အချိန်မရှိဘူး။ ငါတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ ကြပေတော့”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရှေ့ကရန်ထက် နောက်ကရန်က ပိုပြီး

ကြောက်စရာကောင်းသဖြင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လိုက်သွားရန် သဘောတူကာ ရှေ့မှထွက်သွားသော လူနှစ်ယောက်နောက် သို့ ကဗျာကယာ ထလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

လူရွယ်နှင့်အတိုး ကြီးနောက်သို့ လိုက်ခဲ့စဉ်က ၎င်းတို့ရှေ့မှလျှောက်နေသော မည်းမည်းသတ္တဝါ တစ်ကောင် ကို မြင်ရသဖြင့် သန်းအောင်က ကံထဲမှ လက်နှိပ်မီးဖြင့် လှမ်း ဆိုးကြည့်လိုက်ရာ သုံးယောက် သား လှမ်းနေသော မြေလှမ်း များတို့ခနဲ ရပ်သွားသည်အထိ အံ့ဩသွားကြတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့ ရှေ့မှ တအိအိသွားနေသော သတ္တဝါကြီးမှာ ကိုးတောင်ကျား ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။ ထိုအခါ အတိုးကြီးက . . .

“မကြောက်ကြပါနဲ့ကွာ . . . မင်းတို့ကို ရန်ပြုမယ့် သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီပေးကြမယ့် လူတွေပါ။ ကိုင်း သာ . . . လာ . . . ရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ တီထဲမှာ လူတစ်ယောက်

ရိုတယ်၊ သူ့ကို ထမ်းခေါ်လာခဲ့ကြပေတော့”

ထိုတာဝန်ကို ဘယ်သူမှ ခွဲဝေစရာမလိုဘဲ မောင်နီက သွတ်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တဲအကွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာ လူတစ်ယောက်ကို ထမ်းခေါ်ထုတ်လာသည်။

“ဒီမှာ ငါပြောတာ သေသေချာချာမှားမထောင်ကြောင်းကို ငါညွှန်ပြတဲ့လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ဆင်းသွားရင် မင်းတို့သင်္ဘောရှိရာကို ရောက်လိမ့်မယ်။ လမ်းမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးကမ္ဘာမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် ငါတို့ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဝါပေမယ့် တစ်ခုတော့ နားလိုက်ဖယ်နော်။

လမ်းမှာ ဘယ်သူခေါ်လို့မှ ပြန်မထူးနဲ့၊ ပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့။ ဆိပ်ကမ်းရောက်အောင်သာ အမြန်ပြန်စာင်းကြဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘ”

“ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို အတုအညီပေးတာ အဘတို့ကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး . . . ကျေးဇူးလဲ ဆပ်ချင်ပါတယ်”

သန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း . . . အချိန်မရှိဘူး။ အရက်တက်တော့မယ်။ အရက်တက်လာရင် သူတို့တစ်တွေ ပြန်လာတော့မယ်။ မြန်မြန်သွားကြ”

သုံးယောက်သား အဘိုးကြီးအား လက်အုပ်ချီကာ အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး အဘိုးကြီး ညွှန်ပြသည့်တောလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ အရက်ဦးအလင်းရောင်များ တက်လာပြီဖြစ်ရာ တောထဲမှာ အလင်းရောင် ဇိုးတဝါး ရလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့နောက်ဖက်တောထဲမှ သူတို့၏နာမည်များကို အော်ခေါ်သံများ ကြားလာရတော့သည်။

နောက်ဖက်မှခေါ်သံများ၊ တောထိုးလာသံများ ကြားရလေလေ သုံးယောက်သား ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်ကြလေရာ မကြာမီ မိမိဆိုက်ကပ်ထားခဲ့သော သင်္ဘောရှိရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့ပြန်အလာကို စိတ်ပူစွာဖြင့် စောင့်နေကြသော ကျန်အဖွဲ့သားများကလည်း သူတို့ပြန်လာတာကို မြင်ရတော့မှ အသီးသီး သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။

“လူစုံရောက်ပြီလားဟေ့”

“အားလုံး ပြန်ရောက်နေကြပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဆရာတို့အတွက် စိတ်ပူနေကြတာ”

“အေး . . . အေး . . . လူစုံရင် သင်္ဘောကို ကမ်းက အပြန်ခွာလိုက်ပေတော့”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် သင်္ဘောသားများက ကြို၊

ဖြုတ်၊ စက်နှိုးကာ ယူဘိဘုတ်ကို ကမ်းစပ်မှ ခွာထုတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့က သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမှ ခွာရုံရှိသေးသည်။ တောထဲမှ လိုက်လာကြသော လူအုပ်ကြီးက ကမ်းနဖူးစပ်သို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးထဲတွင် သူတို့အား ထမင်းကျွေးလိုက်သော လူကြီးက ရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်လာသည်။

“မောင်တို့ ပြန်လာကြပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာပေးစရာ မှာစရာလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ”

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် လူကြီးက လှမ်းအော်ပြောသောအခါ သင်္ဘောသားများက စက်ကိုရပ်လိုက်ပြီး ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ကမ်းစပ်မှာ ဆရာအသိတွေလား၊ သင်္ဘောကို ကမ်းပြန်ကပ်ပေးရမလား . . . ဆရာ”

ဟု မေးကြသည်။

“မကပ်နဲ့ . . . မကပ်နဲ့၊ ဒါ . . . ငါတို့အသိတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောကို ရေကျော်ကြီးစခန်းကိုသာ အရောက် ပြန်မောင်းကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်မှ စက်ချိန်ကို ပြန်မြှင့်ပြီး မောင်းထွက် ခဲ့ရာ ကမ်းစပ်မှလူများက အော်ရင်းဟစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။

မြစ်လယ်လောက်ရောက်သောအခါ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်က ကောင်းစွာရလာပြီဖြစ်ရာ သူတို့တောထဲမှ ထမ်းခေါ်လာသူတို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အားလုံး တအံ့ တကြဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဟာ . . . ဟင်”

“ခင်မေ”

“ခင်မေက သေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်လို

ပြန်လာတာလဲ”

ခင်မေမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်ဒဏ်၊ အစာ ရေစာ ပြတ်လပ်နေသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကျုံ့လိုအားပျော့လျက် ရှိသည်။ အတန်ကြာအောင် ပြုစုပေးတော့မှ ပြန်လည်သတိရ လာသည်။

“ခင်မေ . . . ခင်မေ . . . မင်း သတိရလာပြီလား၊ မင်း တကယ်မသေသေးဘူးနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်မေ ရယ်၊ ဝါဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မောင်နီက မျက်ရည်စေ့သောမျက်လုံးများဖြင့် ခင်မေ့ လက်တလေးကို ကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေရှာသည်။ ခင်မေမှာ လွန်စွာအားနည်းနေသောကြောင့် အတန်ကြာ အောင် အားယူပြီးမှ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ တကယ်မသေပါဘူး၊ သတိလစ် နေတုန်း၊ ရှင်တို့က သေပြီဆိုပြီး စတာထဲမှာသွားပစ်ထားခဲ့

တာ မဟုတ်လား၊ သတိပြန်ရလာတော့ တောထဲမှာ မှောင်
မည်းနေတာပဲ၊ ရောဂါဖြစ်လို့ မသေဘဲ၊ ကြောက်လို့ သေသွား
မလားတောင် အောက်မေ့မိတယ်”

“ဖြစ်ရလေ . . . ခင်မေရယ်”

“တောထဲမှာ ကျားဟိန်းသံတွေလည်း ကြားရတယ်၊
ကျုပ်လဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ရသမျှဘုရားစာ တရား
စာတွေကို ချွတ်ဖတ်နေတုန်း နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့လူကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီ၊ ကျွန်မကို လာခေါ်ပြီး အဲဒီတော
ထဲမှာ လာထားလို့ မသေတာ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲနေရတာ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့
ကောင်းတာပဲ၊ ရောဂါဖြစ်လို့ မသေဘဲ၊ ကြောက်လို့သေသွား
မလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်၊ ဒါထက် . . . ရှင်တို့က
ကျွန်မရှိတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး ရောက်လာကြတာလဲ
ဟင်”

“အေး . . . တို့က မင်းရှိတဲ့နေရာကို မသိကြပါဘူး၊
မင်းတို့ကမပွနန်းရွာကဆိုလား စံလှဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က
တကူးတကလာပြောလို့ မင်းရှိတဲ့နေရာကို သိတာပါ”

“ဟင် . . . ကပွနန်းက စံလှ ဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့အိမ်နားမှာနေတယ်
လို့ အသေအချာပြောသွားတာပဲ၊ နေပါဦး . . . သူ့အဖေ
အမေနာမည်တွေတောင် ပြောသွားသေးတယ်၊ ဦးလှ၊
ဒေါ်တုတ်ဆိုလား၊ ငါ မှတ်ထားလိုက်သေးတယ်၊ မင်း သူတို့
ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . ဦးလှ၊ ဒေါ်တုတ်ဟုတ်လား၊ သူတို့ကို
တော့ ကျုပ် သိတာပေါ့၊ သူတို့က ကျုပ်တို့နဲ့အိမ်နီးနားချင်း
တွေပဲ”

မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝမှာ နေရရွာတဲ့ သူတွေရဲ့ဘဝ
က တကယ်သနားစရာပဲ၊ လူတွေကိုတွေ့ရင် အမျှအတမ်း

လိုချင်တယ်။ အကူအညီတောင်းချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေကြောင့် လူတွေက သူတို့ကို မတွေ့ချင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် . . . အဲဒီဘဝမှာ အကြာချည်း နေကြရသူတွေ ရှိတာနေမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းအောင်၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ အကူ ထိုက်တရားက ဘယ်သူ့မှ ဝင်ခံလို့မရဘူး။ ကိုယ်ပဲ ခံရတာပဲ။ နောက်ပြီး . . . အကူသိုက်တရားဆိုတာ ပြုခဲ့တာ ဘယ် လောက်ပဲနည်းနည်း ခံရတာများတယ်။ သံသရာ သိပ်ရှည် တယ်။ တို့တစ်တွေက မသိကြလို့ မကြောက်ကြတာကွ။ တကယ်သိရင် သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ မကောင်းမှု အကူသိုက်တရားဆိုတာ ဝေးဝေးကရှောင်နိုင်လေ ဒီဘဝ အတွက်ရော နောက်ဘဝအတွက်ပါ ကောင်းလေလေပဲ။ ငါတော့ အခုအချိန်ကပဲပြီး သတိထားပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မင်းအောင်ရေ။”

“ငါလဲ ဒီလိုပါပဲကွာ”

သူတို့တစ်တွေ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြစဉ် သူတို့ ကို တင်ဆောင်မောင်းနှင်လာသော ယူဘီဘုတ်ကလေးမှာ ရေကျော်ကြီးချောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၆)

အမာရွာ၊

ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း၏အရှေ့ဖက်စူးစူး အမာချောင်း
တွင်းပိုင်းတက်တွင် ရှိသည်။ သက္ကရာဇ်(၁၁၁၉)ခုနောက်ပိုင်း
အချိန်လောက်တွင် ကျဲတုန်းမြို့စားကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာ
သော မြို့စားကြီးတစ်ဦး လာရောက်တည်ခဲ့သောရွာဖြစ်
သည်။

မြတ်စာပေ

အမာရွာဆိုသည်မှာ မွန်အခေါ်အဝေါ်ဖြစ်ပြီး မြန်မာ
လို အဓိပ္ပာယ်မှာ "အမတ်ကြီးတည်ခဲ့သောရွာ" တု အဓိပ္ပာယ်
ရှိပေသည်။ ရွာ၏သက်တမ်းမှာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာ
ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရွာအတွင်းအပြင်ဝန်းကျင်နှင့် ရွာရိုးတစ်
လျှောက်မှာ အဖြစ်ထွန်းဆုံးသောအပင်မှာ အုန်းပင်များဖြစ်
သည်။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပင်ချင်းဆက် ရွက်ချင်းယှက်ယှက်
ရှိသည်။ အချို့အုန်းပင်ကြီးများမှာ လွင့်နေအောင်မြင့်နေပြီ
ကို ကြည့်ရုံဖြင့် ရွာ၏သက်တမ်း မည်မျှကြာပြီကို ခန့်မှန်းနိုင်
ပေသည်။

ရွာတွင်နေထိုင်ကြသူအများစုမှာလည်း မွန်လူမျိုး၊
ကရင်လူမျိုးတို့၏ အဆက်အနွယ်များသာဖြစ်ပြီး မြန်မာလူမျိုး
အနည်းငယ်သာရှိပေသည်။ မြဲစိုက်ခြင်းနှင့် တောင်ယာအလုပ်
များကို အဓိကထား၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။ အမာ
ရွာမှ ဆန်စပါး၊ အုန်းသီး၊ ကွမ်းသီး၊ ဓနိနှင့် ငါးပိငါးခြောက်

မြတ်စာပေ

ဝသည်တို့ အထွက်များသည်။

အချို့ကုန်းတန်းနှင့်တောင်ယာများတွင် နေထိုင်ကြသူများဆိုလျှင် ရွာထဲသို့ အကြောင်းမရှိဘဲ မလာကြပေ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက်သာ ဈေးဝယ်ဆင်းကြသည်။ အချို့တောထဲမှာနေထိုင်သူများဆိုလျှင် ပစ္စည်းများအရေးကြီးလိုအပ်မှသာ ရွာထဲသို့ လာကြသည်။

အမာရွာ သည် ကြီးကျယ်သောရွာကြီးတစ်ရွာ မဟုတ်သော်လည်း ဘိုကလေး (ဗိုလ်ကလေး)မြို့နှင့် ပြေးဆွဲနေသော စက်လှေများ ရှိသောကြောင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ စုံလင်စွာ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ပင်လယ်အလုပ်သမားများ၊ ထင်းတောအလုပ်သမားများ၊ လှေသမားများ၊ ထင်းပွဲစခန်းမှာ နေထိုင်ကြသော လူများက အမာရွာသို့ ပစ္စည်းများလာရောက်ဝယ်ယူ ကြသည်။

ယခုလည်း သမ်းအောင်နှင့် မင်းအောင်တို့ အမာရွာ

သို့ ရောက်နေကြသည်။ ထင်းပွဲစခန်းတွင် လိုအပ်သော ဆေးဝါးနှင့် အခြားပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန် ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်းတို့သည် အမာရွာသို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မသောက်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ငါ့ခါးကပ်ရည်ကိုသောက်ရန် အတွက် သင်္ဘောဆိပ်အနီးမှ လူအား ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ထိုဆိုင်ကလေးမှာ လမ်းဘေးတွင်ချရောင်းနေသော ဈေးတန်းကလေးနှင့် နီးလေသည်။

မင်းအောင်တို့တစ်တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး မိမိတို့သောက်ချင်သော ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်တို့ကို မှာကြားပြီး လမ်းမပေါ်တွင် သွားလာနေသူများအား ဝေးကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှာကြားထားသော မုန့်နှင့်ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်များရောက်လာသောကြောင့် အသီးသီးစား

သောက်ကြရင်း တောအုပ်ကြီး ဦးဘရင်က စကားစသည်။

“အမာရွာက ရွာလို့သာခေါ်နေကြပေမယ့် . . . တကယ်တော့ တောထဲကနေရာတစ်ခုပဲ။ ဒါ . . . အမတ်ကြီးတစ်ဦး နေခဲ့တဲ့ ရွာတစ်ရွာပဲ။ အမှန်တော့ မွန်မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျနဲ့ နောက်လိုက်နောက်မှားကွဟာ မြန်မာဘုရင် ဦးအောင်ဇေယျ ဟံသာဝတီကို သူ့လိုက်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် ရှောင်ရင်း၊ လူသူမရောက်နိုင်တဲ့ ဒီတောတွေထဲကို ရောက်ခဲ့ကြတာပဲ”။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် . . . သူတို့နေခဲ့တဲ့နေရာတွေကိုကြည့်ရင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတို့၊ တောနတ်ကြီးထဲမှာတို့၊ ချောင်းဖျားချောင်းနားတွေ၊ လူသူမရောက်နိုင်တဲ့နေရာတွေဆိုတာ ထင်ရှားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီ ပျဉ်ဒရယ်တစ်ဝိုက်၊ ကဒုံ၊ မရမ်းချောင်းဆိုတဲ့ တောတွေရွာတွေမှာ အခုထက်ထိ မွန်လူမျိုး

အဆက်အနွယ်တွေ အများကြီး တွေ့နေရသေးတယ်”

ဦးဘရင်ပြောသောစကားကို အားလုံးတ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထို့ထက် မင်းအောင်က ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်မိလေသည်။

“ဒီဘက်ရောက်တုန်း တစ်ခေါက်လောက် အဲဒီသွားကြည့်ကြရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

မင်းအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“အာ . . . မလုပ်နဲ့ဆရာ၊ အဲဒီဘက်တွေက တောနတ်ပြီး အန္တရာယ်သိပ်ပြီးများတယ်”

“ရပါတယ် . . . အဖော်ကောင်းရင်တော့ သိပ်ပြီး ကြောက်စရာရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

ပြောမယ့်သာပြောလိုက်ရသည်။ တလောက သစ်တောထဲမှ ကျပ်စုန်းအတွေ့အကြုံများကို ပြန်သတိရကြသောအခါ ကျောထဲမှ စိမ့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ရွာလမ်းမအတိုင်း ထူးခြားသော လူကြီး တစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဖြစ်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက ရင်ဘတ်အထိ ရှည်ကျနေသည်။ အဖြူရောင်သန်းနေသော ဆံပင်ရှည်များ ကလည်း ကျောဘက်တွင် ချထားသည်။

မေမခေါက် ဆိုးထား ဟန်ရှိသော အညိုရောင်ရင် ဓေအင်္ကျီနှင့် လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်ပြီး လက်ထဲတွင် ထောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထား သည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် နွယ်ပင်ရှည်ကြီးနှစ်ပင်ကို ကိုင်လာသည်။ မင်းအောင်တို့ထိုင်နေရာအနီးသို့ ရောက် သောအခါ လက်ထဲမှနွယ်ပင်ရှည်ကြီးနှစ်ပင်ကို မြောက်ပြ လိုက်သည်။

“ဆရာလေးတို့ . . . ဒီမှာ တောထဲကပစ္စည်းအဆန်း

လေးတွေ ပါလာတယ် ကြည့်ကြပါဦး”

“အဲဒါ . . . ဘာအပင်တွေလဲ အဘ”

“ဒါ . . . ဂမုန်းသူယောင်ပင်တွေပါ”

“ဗျာ . . . ဂမုန်းသူယောင်ပင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖိုပင်ရော အမပင်ပါ နှစ်ပင်စလုံး ပါလာတာပါ။ ဒီမှာကြည့်ပါလား”

အဘိုးကြီးလက်ထဲမှ နွယ်ပင်ကြီးများကို ကမ်းပေး သဖြင့် မင်းအောင်က ယူကြည့်လိုက်သည်။ အပင်မှာ လက် မောင်းလုံးခန့်ရှိပြီး အရွက်ဖားဖားနှင့် နွယ်ပင်အမျိုးအစား ပြစ်သည်။ အဖျားဖက်တွင် အရွက်ရှိပြီး၊ အရင်းဖက်တွင် အရွက်မပါပေ။ အပင်အောက်ပိုင်းတွင် ဥကြီးတစ်လုံးစီ ပါ သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ တစ်ပင်၏ဥတွင် ယောက်ျား တစ် ယောက်ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး၊ အင်္ဂါအစုံအလင်ပါသည်။ ကျန်တစ်

ပင်၏ဥတွင် မိန်းမပုံစံ၊ မိန်းမအင်္ဂါရပ် အစုံအလင်ပါလေသည်။

“အဘ . . . ဒီဥကြီးတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်”

“ဗျဉ်ဒရယ်တောထဲမှာ ဂန္ဓာရီလှည့်ရင်းနဲ့ အမှတ်မထင်တွေ့လို့ တူးလာတာ၊ ဆရာလေးတို့ စိတ်ဝင်စားရင် ယူသွားလေ၊ ဒီဂမုန်းမျိုးက အဖိုအမ အစုံရဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီလိုရဖို့ဆိုတာ အကျင့်သီလကောင်းပြီး အလွန်ကံကောင်းမှ ရနိုင်တာကွယ်၊ ဆရာလေးတို့နဲ့ထိုက်လို့ ရတာ၊ ဒီအပင်မျိုးတွေက တခြားဆေးဖက်လည်း ဝင်တယ်၊ အဓိကကတော့ ဆောင်ထားရင် ပီယသီဒ္ဓိ သိပ်စွမ်းတယ်”

အပြောကောင်းလှသဖြင့် မင်းအောင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီနှစ်ပင်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ . . . အဘ၊ ပြောပါ”

“ကျုပ်က ဂန္ဓာရီလှည့်နေတဲ့သူဆိုတော့ ငွေကြေးက သိပ်ပြီး မလိုအပ်လှပါဘူး၊ မောင်ရင်တို့ စေတနာရှိသလောက်သာ ပေးခဲ့ကြပါ”

တန်ဖိုးဖြတ်ရန်ခက်သော၊ တန်ဖိုးကြီးမည်ဟု ထင်ရသော ပစ္စည်းများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ယူလိုက်ရန် စဉ်းစားလိုက်စဉ် တောအုပ်ကြီး ဦးဘရင်က မင်းအောင်နားကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုဂမုန်းသူယောင်မယ်နှစ်ပင်အား မဝယ်ဖြစ်တော့ပေ။ ထိုအဘိုးကြီး ပြန်ထွက်သွားတော့မှ မင်းအောင်က . . .

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ . . . အဘရယ်၊ ခင်ဗျား တားလိုက်တာနဲ့ ဂမုန်းသူယောင်မယ်နှစ်ပင်ကို မဝယ်ဖြစ်လိုက်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ဆရာလေးက အဲဒီနှစ်ပင်ကို တကယ် ဂမုန်းသူယောင်မယ်နှစ်ပင်လို့ ထင်နေသလား”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာကြည့်လိုက်တာပဲ အဖေရော၊ ဥတွေရော အစစ်တွေ ထင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အပင်တွေကလည်း အစစ် ဥတွေကလည်း အစစ်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် . . . ဘယ်ဟာက အတုလဲ”

“အဲဒီဥတွေက ယောက်ျားပုံ၊ မိန်းမပုံ ဖြစ်နေတာက စနစ်တကျ အတုလုပ်ထားတာပါပဲ”

“ဗျာ . . . လူပုံသဏ္ဍာန်ဥပုံတွေက အတုလုပ်ထားတာ ဟုတ်လား . . . အဘရင် . . . ရှင်းပြပါဦးဗျာ”

“ဒါက ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်အတတ်ပညာ တစ်ခုပဲ မောင်မင်းအောင်ရဲ့၊ ပျားရည်အတု၊ စပါးကြီးသည်းခြေအတု၊ မြေအမြုတေအတု၊ မိကျောင်းအမြုတေအတု၊ ဝက်စွယ်အတု၊ ကျားစွယ်အတုဆိုတဲ့ တောထွက်ပစ္စည်းအတုတွေထဲမှာ ဒီဂမုန်းသူယောင်မယ်အတုလုပ်တာလဲ တစ်ခု အပါအဝင်ပဲပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ၊ ဒီဥတွေမှာ ယောက်ျားပုံ၊ မိန်းမပုံတွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ယူတာလဲဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“အခု သူယူလာတဲ့အပင်တွေက တောထဲမှာပေါက်တဲ့ ဂမုန်းပင်တစ်မျိုးပါပဲ၊ ဥတွေကလဲ ဒီအပင်ကဥတဲ့ ဥအစစ်တွေပါပဲ၊ ဒီအပင်က ဥ,စဥတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ သစ်သားခွက်တွေပေါ်မှာ ယောက်ျားပုံ၊ မိန်းမပုံတွေ ထွင်းထားတာရှိတယ်၊ အုတ်ခွက်တွေလုပ်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲပေါ့၊ ဂမုန်းဥကို အဲဒီခွက်ထဲထည့်၊ ကြိုးနဲ့ခိုင်ခိုင်ချည်ပြီး မြေကြီးထဲ ပြန်မြုပ်ထားလိုက်တယ်၊ အရွယ်ရောက်ပြီး သက်တမ်းစေ့လာတဲ့အခါကျတော့မှ ပြန်ဖော်ပြီး သစ်သားခွက်ကို ခွာလိုက်တဲ့အခါ အခုလို လိုချင်တဲ့ပုံစံ အရုပ်တွေကို ရတာပါပဲ”

“အင်း . . . အဘရင်ပြောမှပဲ ရှင်းတော့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ချည်းသာဆိုရင်တော့ ဒီအပင်တွေကို အစစ်

မှတ်ပြီး ဝယ်လိုက်မိမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ . . . ကျုပ်တို့လည်း အစကတော့ ဒါတွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ တောထဲမှာ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ သူတို့အဆက်အနွယ်တွေဆီက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိလာရတာ”

“ကိုင်း . . . ဒီကနေတော့ အဘရင်ဆီကရတဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်ကို သဘောကျလို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ကျွန်တော်ကပဲ ရှင်းလိုက်မယ်၊ ကိုင်း . . . မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ၊ သောက်လိုက် စားလိုက် ကြဦးစို့ရဲ့။”

ထိုသို့ သူတို့အဖွဲ့ စားသောက်နေကြစဉ် ဈေးတန်းဘက်မှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာကြသည်။ အဘိုးကြီးက အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး မိန်းကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အညိုရောင် အင်္ကျီ လုံချည်များ

ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မိန်းကလေး၏ဖြူဝင်းသော အသားအရည်မှာ အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရှန်တဘက်ကလေးကို ပတ်ပေါင်းထားရာမှ မင်းအောင်တို့ရှိရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရောက်လာသောအခါ သူမခေါင်းပေါ်မှ တဘက်ကိုဖြုတ်၍ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းအောင်ကလည်း အမှတ်မထင်လှည့်အကြည့်နှင့် မိန်းကလေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေသည်။ မင်းအောင်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသလို မိန်းကလေးကလည်း မင်းအောင်မျက်နှာကိုမြင်သောအခါ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေသည်။

မင်းအောင်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုချပြီး နေရာမှ ထသွားလေသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး . . .

“မင်း . . . မြန်နှင်း မဟုတ်လားဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မင်းအောင်မျက်နှာကိုမြင်သောအခါ တအံ့တကြဲဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြပြီးမှ မင်းအောင်က ဝမ်းသာအားရ အမူအယာဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း . . . မင်း . . . မြန်နှင်း မဟုတ်လားဟင်”

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

မိန်းကလေးက ကတုန်ကယင်အသံကလေးဖြင့် ငြင်းလိုက်သည်။

“ငါ . . . ငါနာမည် မင်းအောင်လေ၊ တံခွန်တိုင်ရွာက မင်းအောင်လေ . . . မင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါပြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မင်း . . . ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းမျက်လုံးတွေက ငါ့ကိုသိနေတယ်၊ မှတ်မိနေတယ်၊ မင်း မညာပါနဲ့၊ မြန်နှင်း မဟုတ်လားဟင်။ ညဘက်တွေမှာ အိပ်မက်လိုလိုနဲ့ ငါ့ဆီရောက်ရောက်လာတဲ့ မြန်နှင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက . . . မင်း မဟုတ်လားဟင်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ မင်းအောင်အနီးမှ ပြေးသွားလေတော့သည်။

“မြန်နှင်း . . . မြန်နှင်း . . . နေဦးလေ . . . နေဦးလေ”

ထိုအခါ မိန်းကလေးနှင့်အတူလာသော အဘိုးကြီးက မင်းအောင်အနီးသို့လာပြီး . . .

“အဘမြေးမလေးက စိတ်မကောင်းရှာဘူး၊ နောက်လူစိမ်းတွေနဲ့လဲ သိပ်မတွေ့ဖူးတော့ ဒီလိုပဲ ငါတူရဲ့၊ အဘတို့

က ဟိုးပျဉ်းရယ်မြို့ဟောင်း တောထဲမှာ နေကြတယ်၊ ငါတို့
တို့ ကြုံရင် လာခဲ့ကြဦးပေါ့၊ အခုတော့ ရေမမိမှာစိုးလို့ သွား
လိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ချောင်းကမ်းစပ်ဖက်သို့ ဆင်းသွား
သောအခါ မင်းအောင်တစ်ယောက်တည်း နေရာတွင် မတုန်
မလှုပ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၇)

“ဘယ်လိုလဲ . . . မင်းအောင်၊ အမာရွာမှာ တွေ့
လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းဆီလာနေတဲ့
မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . သန်းအောင်ရဲ့ ငါ့အဖြစ်က ဂမုန်း
နက် ရုပ်တုလေးနဲ့ အမေတို့က ယကြာချေ လက်ထပ်ပေးပြီး
ကတည်းက နောက်ပိုင်းကြုံတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ

အိပ်မက်တွေလား၊ တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေလားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ဝေခွဲလို့မရတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် အမာရွာမှာ ငါတွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကတော့ အိပ်မက် ထဲမှာ ငါ့ဆီလာနေတဲ့ မြေနှင်းနဲ့ အတော့်ကိုတူတာကတော့ အမှန်ပဲ”

“လက်စသပ်တော့ . . . မင်းက ပျဉ်ဒရယ်ဘက်ကို ငါနဲ့လိုက်လာခဲ့တာ ဒီအကြောင်းတွေလည်း ပါတာကိုး၊ မင်းတာ သေရောသေချာရဲ့လား . . . မင်းအောင်ရယ်၊ စိတ်စွဲလို့များ ဖြစ်နေမလား”

“ငါစိတ်စွဲပြီး ထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ငါ့ချစ်သူမြေနှင်းဆိုတာကတော့ သေချာ တယ်၊ ဒါကို ငါ့အသည်းနှလုံးက ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေ တယ်”

“ဒီတော့ . . . မင်း ဘာဆက်လုပ်ချင်သလဲ . . .

မင်းအောင်”

“ငါ . . . ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းရှိတဲ့ တောထဲကို တစ်ခေါက်သွားကြည့်ချင်တယ်၊ မင်း ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ သန်းအောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း . . . မင်းသွားချင်တဲ့စိတ် သိပ်ပြင်းပြနေရင် လဲ . . . တစ်ခေါက် သွားကြသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် . . . အဲဒီဘက်တွေက တောနက်ပြီး အန္တရာယ် သိပ်ပြီးများတယ်၊ နောက်တစ်ခုက မင်းကိစ္စက အိပ်မက်ထဲကလူကို ရှာရတာ ဆိုတော့ လေကိုဖမ်းရသလို မသေချာတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း သိပ်ပြီးဆန္ဒရှိနေရင် တစ်ခေါက်သွားဖို့ ငါစီစဉ်ပေးပါ မယ်”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ တောခေါင်းတစ် ဝယ်က တက်လာပြီး လာပြောသည်။

“ဆရာတို့ကို ပျဉ်ဒရယ်ဘက်ကလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့ ဆရာ”

“ဟေ . . . ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“မသိဘူးဆရာ . . . မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပဲ”

“ဟေ . . . အေး . . . အေး . . . အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

တောခေါင်းကလေး ပြန်ဆင်းသွားသောအခါ နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မင်းအောင်သည် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တွေ့သောအခါ စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်နေရာမှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း အဖြေက မပေါ်လာပေ။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်

ဝန်းကျင်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူနှင့် အတန်အသင့် ရုပ်ရည်ချောမောကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မဒမခေါက်ရည် ဆိုးထားသော အညိုရောင်ဖျဉ်ကြမ်းအင်္ကျီလုံချည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ ခေါင်းတွင်လည်း ပဝါစများ ဝှစ်ပတ်ထားသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ ရုပ်ကို ဖမ်းရဖို့မလွယ်ကူလှပေ။ မင်းအောင်တို့နှစ်ယောက်က မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညီမတို့က ဘယ်ကလာကြတာလဲကွယ့်”

“ပျဉ်ဒရယ်ကပါရှင့်”

“ပျဉ်ဒရယ် ဘယ်နားကလဲကွယ့်”

“ဟိုးတောနက်ထဲကပါ”

သန်းအောင်မေးသမျှကို တစ်ယောက် သွက်သွက် လက်လက်ပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“ပျဉ်ခရယ်တောနက်ထဲမှာ နေကြတယ် ဟုတ်လား၊
အဲဒီမှာ ရွာတွေရှိလို့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“အခု . . . ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“အစ်မက မြို့ကလာတဲ့ဧည့်သည်စားဖို့ ပျားရည်နဲ့
ဂမုန်းဥတွေ လာပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာပို့ပေးတာပါရှင်”

“ခင်းအစ်မက ဘယ်သူပါလဲ”

“ဂန္ဓမာပါ”

“ဂန္ဓမာ . . . ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုး . . . တောထဲမှာပါ”

“တိုင်း . . . ပြပါဦးကွယ့်၊ ဘယ်မှာလဲ ပျားရည်နဲ့
ဂမုန်းဥတွေ”

အမျိုးသမီးက အဝတ်ပိုင်းဖြင့် ထုပ်ယူလာသော
ဂမုန်းဥများနှင့် ပျားရည်ပုလင်းကို ချပေးသည်။ ဂမုန်းဥများ

က ကန်စွန်းဥအရွယ်ရှိပြီး၊ ရွှေဝါရောင် သမ်းလျက်ရှိသည်။

“ဒီဂမုန်းဥတွေကို ငါတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေး
ဘူး၊ အရသာရှိသလား”

“ပျားရည်နဲ့စားရင် နှစ်ရက် သုံးရက် ထမင်းမစားဘဲ
နေလို့ရတယ်၊ သိပ်ပြီးအားရှိတယ်၊ တောထဲမှာ ကျွန်မတို့
ဘစ်တွေ ဒါပဲ စားကြတာများတယ်”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား၊ ဟန်ကျတာပဲ၊ တို့က အမြဲ
တောထက်နေရတာဆိုတော့ . . . ဒါတွေယူသွားရင် . . .
တောထဲမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် ရိက္ခာပြတ်လည်း မပူရတော့ဘူး
ပေါ့ကွာ”

သန်းအောင်က ဂမုန်းဥနှင့်ပျားရည်ပုလင်းကို တပည့်
ဘစ်ယောက်အား သိမ်းခိုင်းနေသည်။

“နောက် . . . အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ မြို့က
လာတဲ့ ကိုမင်းအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“မင်းအောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ။ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို သိလို့လား”

“ကျွန်မတို့ကတော့ အစ်ကိုကို သိပ်ပြီးမသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့အစ်မ ဝန္တမာကတော့ အစ်ကိုကို သိပါတယ်။ ကိုမင်းအောင်အတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်”

မိန်းကလေးက အသင့်ယူလာသော ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။ အထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာ သင်းယုံသော ခရေပန်းနဲ့ကို ရသည်။ အထုပ်ကို ဖြေကြည့်တော့ ခရေပန်းပွင့်များကို တွေ့ရသည်။ ထိုခရေပန်းများကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မင်းအောင်စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခရေပန်းနဲ့တွေ့။
ခရေပန်းနဲ့တွေ့။
သည်လိုသင်းယုံသော ခရေပန်းနဲ့များက သူ့နှင့်မစိမ်း

လှပေး၊ ဝမုန်းရုပ်တုလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် အိပ်မက်ထဲတွင် မြှင့်ရောက်လာသည့်ညတိုင်းသည် ခရေပန်းနဲ့လေးများနှင့် ထိတွေ့ရစမြဲဖြစ်သည်။ ဝမုန်းရုပ်တုလေးအား ဖျဉ်ဒရယ်တောထဲသို့ ပြန်ပို့လိုက်ပြီးနောက်ပိုင်း မြှင့် မလာတော့သည့်အခါ ခရေပန်းကလေးများလည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

ယခု သည်ခရေပန်းကလေးများ သူ့ဆီသို့ ရောက်လာပြန်ပြီကော၊ မင်းအောင် ခရေပန်းကလေးများကို တယုဘယ ကိုင်ထားရင်း လက်များတဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။

“မင်းအစ်မက ဘယ်သူလဲ၊ အခု . . . သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မအစ်မက ကျွန်မတို့နဲ့အတူ တိုးဖျဉ်ဒရယ်တောနက်ထဲက ဝမုန်းတောထဲမှာပဲ နေကြတာ၊ သူ့နာမည်က ဝန္တမာတဲ့ . . . အစ်ကို သိလား”

“ဂန္ဓမာဆိုတာထက် ငါက သူ့ကိုတွေ့ချင်တာ
ဘယ်မှာ လာတွေ့ရမလဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မတို့ကိုတွေ့ချင်ရင် ယှဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းထဲက
ဂမုန်းတော့ကို ရောက်အောင်သာ လာခဲ့ပါ။ အဲဒီရောက်ရင်
တွေ့နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ရေတက်တော့မှာမို့ ကျွန်မတို့ ပြန်ပါဦး
မယ်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြန်တာနီးသောအခါ
သန်းအောင်က စခန်းတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော စားသောက်
စရာများနှင့် အဝတ်အထည်များကို လက်ဆောင်ပြန်ပေး
လိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ကမ်းစပ်တွင် ရပ်
ထားသော လှေပေါ်တက်ပြီး အရှေ့ဘက်ချောင်းရိုးအတိုင်း
ပြန်သွားကြသောအခါ မင်းအောင်စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလှုပ်
ကျန်ခဲ့လေသည်။

မြတ်စာပေ

အခန်း (၈)

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ညဖြစ်သည်။ မိုးမကုန်သေး
သောကြောင့် ကောင်ကင်ပြင်တစ်ခုလုံး တိမ်တိုက်များက
နေရာယူထားကြသည်။ တောင်ပြန်လေ တိုက်ခတ်နေသဖြင့်
မြောက်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ပျော်ပါနေသော တိမ်တိုက်များ
ကြားမှ လရောင်သည် လင်းတစ်ခါ မှိန်တစ်လှည့် ဖြစ်နေ
သည်။

ညဦးပိုင်း မိုးလေကင်းနေသောကြောင့် ယှဉ်ဒရယ်

မြတ်စာပေ

သစ်တောတစ်ခွင်လုံး လရောင်ဖြင့် ငွေရောင်ဆမ်းထားသည့် နယ် သာသာယာယာ ရှိနေတော့သည်။

ညဦးပိုင်း အစာရွာထွက်လေ့ရှိသော မျောက်မောင်းမ၊ ဖီးကွက်၊ သစ်တောက်ငှက် အော်မြည်သံများကို အဆက် မပြတ် ကြားရပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးဆီမှ အစာမာန်ယစ် နေသော တောကောင်ကြီးများ၏ ဟိန်းသံများကိုလည်း ကြားရလေသည်။

နံနက်ပိုင်းကတည်းက တောပေါ်သို့ရောက်နေသော မင်းအောင်တို့အဖွဲ့မှာ လစပင်ကြီးထွစ်ပင်အနီးတွင် နေရာ ယူကြရင်း ရေဆူတွင်းအပေါ်သို့ လရောင်ကျလာမည့်အချိန် ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့လရောင်၊ နေရောင်နဲ့ထိလိုက်ရင် တွင်း ထဲက ရေတွေ ဆူတတ်လာတဲ့ ရေဆူတွင်းဆိုတာ ဟိုရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့တွင်းလား . . . မင်းအောင်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့တစ်ခေါက် ရောက် တုန်းကတော့ လရောင်ထိလိုက်တာနဲ့ တွင်းထဲကရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူထလာတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ည မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လပြည့်နေ့ညတို့ နေမွန်းတည့်တဲ့အချိန်လောက်ပဲ ဒီတွင်းပေါ်ကိုကျတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ အလင်းရောင် မရောက်ဘူးတဲ့၊ ဒီနေ့ မိုးလေကင်းတော့ မကြာခင်မှာ မိုးလေ ကင်းရင် လရောင်က ဒီတွင်းပေါ်ကို ကျလာတော့မှာကွ”

“အဲဒီလို လရောင်ကျလို့ ရေတွေဆူတတ်လာရင် တောထဲကလူတွေ ထွက်လာပြီး ရေထွက်ခပ်ကြတယ်ဆို . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . တို့အဘိုး မသေခင်တုန်းကတော့ အဲလိုပြောသွားတာပဲ”

“ဒါထက် . . . စကားမစပ် တို့ဆီရောက်တဲ့ မိန်းက လေးတွေကရော လူအစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျက်တွေများ

လူယောင်ဆောင်ပြီး တို့တိုလာညာပြီး ခေါ်တာများ ဖြစ်နေမလား”

“အခုမှတော့ တွေးကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ သန်းအောင်ရယ်၊ အခု . . . တို့အဖွဲ့မှာ လူတွေလည်း အများသားနဲ့ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိလို့ ခံလိုက်ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ သင်္ကန်းနေရင် သာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။”

ထိုသို့စကားပြောနေကြစဉ် လေပြင်းတစ်ခုက တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်များ လွင့်သွားပြီး လရောင်က ဖြာဆင်းကျလာသည်။ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ကြားမှ ဖြာဆင်းလာသော လရောင်သည် ရေအိုင်ကလေးရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့နီးလာပြီးလျှင် မကြာမီ ရေအိုင်တည်တည်ပေါ်သို့ ကျလာလေတော့သည်။ ထိုသို့လရောင်ကျလိုက်သည်နှင့် ရေအိုင်အတွင်းမှရေများမှာ ထမင်းအိုးဆူသကဲ့သို့ ပွက်ထလာတော့သည်။

ထိုသို့ပွက်ထလာပြီး ခဏကြာသောအခါ တောထဲမှ

လူသံများကြားရပြီး လူများထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လူကြီး လူရွယ် မိန်းမ ကလေးတို့မှာ ရေဆူတွင်းမှ ရေကို ခပ်ယူပြီးသောက်နေကြသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးမှာ ၎င်းတို့သောက်ပြီးသောအခါ ပါလာသော အိုးများဖြင့် ခပ်ယူကြပြီးနောက် တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြတော့သည်။ ထို့နောက် အသက်ကြီးကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရေလာခပ်သည်။

ထိုလူကြီး ပြန်သွားသောအခါ မိန်းမသုံးယောက်တောစပ်မှ ထွက်လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်ကို မြင်ရသောအခါ သန်းအောင်က . . .

“ဟေ့ . . . မင်းအောင်၊ ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း . . . အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က တို့ရေကျော်ကြီးစခန်းကို ဝမုန်းဥတွေလာပွဲပေးသွားတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ဟိုတစ်ယောက်က . . . မင်း အမာရွာမှာ လူများပြီး နှုတ်ဆက်မိတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လားကွ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“လူတွေရော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွ၊ မင်း ဒီကိုလာ တာ သူ့ကိုလာရှာတာ မဟုတ်လား”

မင်းအောင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“ဒါဖြင့် . . . အခုလိုတွေ့တုန်း ထွက်တွေ့လိုက်ပါ လား၊ တော်ကြာ . . . တောထဲပြန်ဝင်သွားလို့ မှောင်ကြီးထဲ ဘယ်လိုက်လို့လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ ထွက်တွေ့လိုက်ရင် ကောင်း မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ . . . မင်းတစ်ယောက်ထဲသွား၊ လူအများကြီးထွက်သွားရင် လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားဦးမယ် . . . တဲ . . . သွား . . . သွား”

မင်းအောင် ပုန်းနေရာမှ လရောင်ရှိသော ကုန်းထိပ် ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“ဟေ့ . . . မြနှင်း”
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တောတွင်းဝယ် သူ

အော်သံမှာ ဟိန်းထွက်သွားပြီး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေ တော့သည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့မှာ သူ့အသံ ကြား သောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူ့ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားပြီး ခေတ္တမျှ ကြောင်ကြည့်နေကြ သည်။

“မြနှင်း . . . မင်းဆီတို့ ကိုယ်လိုက်လာတာ၊ ကိုယ့် ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ် . . . မင်းအောင်လေ”

ထိုသို့ဆက်အော်ပြောလိုက်လျှင် မိန်းကလေးသုံး ယောက်တို့သည် နေရာမှ သုတ်ခနဲထကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေး ကြလေတော့သည်။ မင်းအောင်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ အောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး မိန်းကလေးများ ပြေးဝင်သွားရာတောထဲသို့ ပြေးလိုက်ခဲ့လေ တော့သည်။

နောက်ဖက်မှ သန်းအောင်တို့တစ်တွေ လှမ်းတားနေ

သော်လည်း ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့ မကြားနိုင်တော့ပေ။

တောထဲရောက်လာသောအခါ မိန်းကလေးသုံးယောက် တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ သို့သော်လည်း မင်းအောင်မှာ မထူးတော့ပြီမို့ တောတွင်းသို့ ဆက်လိုက်ရင်း မှ . . .

“မြနှင်းရေ . . မြနှင်းရေ” ဟု အော်ခေါ်ရာ မကြာမီ တော၏နေရာအနှံ့အပြားမှ “မြနှင်းရေ . . . မြနှင်းရေ” ဟု သော ခေါ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူ့အသံရပ်လိုက်သော်လည်း ခေါ်သံများက ရပ်မသွားဘဲ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်၏။ ပဲ့တင်သံမဟုတ်တော့ဘဲ ကျတ်များက လိုက်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မင်းအောင် မသိရှာပေ။

တောထဲတွင် အတန်ကြာ ဆက်လိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ

တော့ဘဲ တော၏နေရာအနှံ့တွင် ဟိုမှသည်မှ ခေါ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟေး . . . ဒီကိုလာဟေ့”

“ဟေး . . . ဒီဘက်ကိုလာဟေ့”

“တို့စောင့်နေတယ်ဟေ့ . . . ဒီဘက်ကိုလာခဲ”

“ဒီဘက်မှာ . . မင်းတွေ့ချင်တဲ့သူတွေ ရှိတယ်ဟေ့။

ဒီကိုလာခဲဟ”

ထိုအော်သံများသည် သူ့ဝတ်လည်မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း . . . အဘတို့မသေခင်က ပြောသွားပုံအရ ဆိုရင် ငါ့ကို တောခြောက်နေပြီ။ ဒီအတိုင်း အမှောင်ကြီးထဲ ဆက်လိုက်ရင်တော့ . . . ငါ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ မုချတိုးမှာပဲ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ပေါ် တက်နေတာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲလို့ အဘတို့က ပြောဖူးတယ်။ ဒီတော့

မိုးလင်းမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်ရှာမယ်၊ အခုတော့ သစ်ပင်ခွကောင်းကောင်းရှာပြီး တက်နေမှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး တက်နေရန် သစ်ပင်ရှာစဉ် မလှမ်းမကမ်း ကုန်းပေါ်တွင် ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအပင်ပေါ်တက်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ဒီကိုလာခဲ့ဟေ့ . . . ဒီကိုလာခဲ့ဟေ့”

ဟူသောအသံများက နီးသည်ထက် နီးလာသဖြင့် မင်းအောင် သစ်ပင်ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် တက်လိုက်သည်။ သူ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ် ရောက်ရုံရှိသေး။ သစ်ပင်အောက်တွင် သူသိသောလူများ၊ မသိသောလူများ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ရောက်လာပြီး သစ်ပင်အောက်မှ လာခေါ်ကြတော့သည်။ သို့သော် လူကြီးသူမများ ပြောစကားအရ သစ်ပင်အောက်သို့ မဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက် ရောက်သွားမှ သစ်ပင်အောက်တွင် ရှင်းသွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဝမ်းထဲမှ ဆာလာသဖြင့် ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ဆောင်ယူလာသော ဂမုန်းဥနှင့်ပျားရည်တို့ကို စားလိုက်တော့မှ အဆာပြေပျောက်သွားပြီး အတန်အသင့် အားပြည့်လာတော့သည်။

ထို့နောက် သူသည် အတန်အသင့်ကျယ်ဝန်းသော သစ်ပင်ခွကြားတွင် အကျအနထိုင်ကာ တစ်မှေးမှေးလိုက်သည်။ မောပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် အတန်ကြာအောင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် သစ်ပင်အောက်မှခေါ်သံများကြောင့် လန့်နိုးသွားပြီး သစ်ပင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . သန်းအောင်တို့ပါလား”

သန်းအောင်အပါအဝင် တစ်ဖွဲ့လုံး လိုက်လာပြီး သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရန် လှမ်းခေါ်နေကြသည်။

“တစ်ညလုံးရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ မင်းအောင်

ရာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပေတော့ဟေ့ ပြန်ကြရအောင်”

မိမိအဖွဲ့သားများ ဖြစ်နေသောကြောင့် မင်းအောင်မှာ ဘာမှထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းရန် ပြင်လိုက်စဉ် တောနက်အတွင်းမှ အော်သံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကိုမင်းအောင် . . . သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းနဲ့၊ သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းနဲ့”

ထိုကဲ့သို့အော်သံကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းအောင် ဝေဝေဝါဖြစ်သွားပြီး ဆင်းရကောင်းနိုး၊ မဆင်းရကောင်းနိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ . . . မင်းအောင်၊ ဆင်းခဲ့တော့လေကွာ၊ အချိန်မရှိဘူး၊ တို့ . . . စခန်းပြန်ကြရအောင်”

ဟု သန်းအောင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် သစ်ပင်

အောက်သို့ ဆင်းရန်ပြင်လိုက်လျှင် တောထဲမှ “သစ်ပင်အောက်ကိုမဆင်းနဲ့၊ သစ်ပင်အောက်ကို လုံးဝမဆင်းပါနဲ့” ဟူသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အော်သံကို ကြားရပြန်သဖြင့် မဆင်းဝံ့ပြန်ချေ။

ထိုသို့ ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်နေစဉ် သစ်ပင်အောက်မှ လူများကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် တောကြက်များ၏တွန်သံကို ကြားရပြီ။ အရွေ့ဘက်မှ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်များ တက်လာတော့သည်။

အလင်းရောင်များ တက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ သစ်ပင်အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကာ စိတ်မရွည်တော့သော စလသံဖြင့် . . .

“မင်းမလိုက်ချင်ရင်လဲ နေရစ်တော့ကွာ၊ တို့ ပြန်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ တောထဲသို့ တသုတ်ကရက် ပြန်ဝင်သွား

ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တောထဲမှာ အလင်းရောင်ကောင်းစွာ
ရလာပြီဖြစ်သောကြောင့် အနှောင့်အယှက်များလည်း
ကင်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် မင်းအောင်မှာ သစ်ဝင်ခွဆုံပေါ်
တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း (၉)

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ
ပေ။ မိုးဖွဲကလေးများ တဖွဲတဖွဲကျလာတော့မှ အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်နိုးလာတော့သည်။ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့
နေ့လယ်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။

“အင်း . . . ငါ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေရင်တော့
တောထဲမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရင်ကြုံ၊ ဒါမှမဟုတ် ရေခဲ
ရိက္ခာပြတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ သန်းအောင်တို့နဲ့

အဆက်အသွယ်ရအောင်ကြိုးစားပြီး သင်္ဘောရှိရာကို ပြန် ဆင်းနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ထိုသို့စဉ်းစားပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် “အူ”ကြည့်လိုက် သောအခါ တောထဲနေရာအနှံ့မှ အူသံများ အနှံ့အပြား ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဆက်မအူဝံ့တော့ပေ။

ထို့နောက် အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသော ဝမုန်းဥ၊ ပျားရည်နှင့် ရေတို့ကို စားသောက်လိုက်ပြီး သစ်ပင်အပေါ်သို့ တစ်ဆင့်ထပ်တက်ပြီးနောက် အရှေ့အနောက်တောင်မြောက် ကို မှတ်သားသည်။ မိုးအုံ့နေသောကြောင့် နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသဖြင့် ခန့်မှန်းရုံသာရသည်။

“ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောက အရှေ့ဘက်မှာရှိတာဆို တော့ အနောက်ဘက်ကိုဆင်းရင် ဖောင်ဝင်မြစ်ကို မှု့တွေ့ရ မှာပဲ။ ဖောင်ဝင်မြစ်တိုရောက်ရင် ငါ့အတွက် ပြန်ဖို့လမ်းစ မခက်တော့ဘူး”

နေရောင်ခြည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း အနောက် ဘက်အရပ်ကိုတော့ သူ ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ မွန်းလွဲ ချိန် ဖြစ်သဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသော်လည်း အလင်း ရောင် ကောက်ပလျက်ရှိသော ကောင်းကင်ပြင်ရှိရာကို ကောင်းစွာမှတ်သားပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

ထို့နောက် မိမိမှတ်သားထားသော အနောက်ဘက် သို့ ခန့်မှန်း၍ လျှောက်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှကြည့်စဉ်က ကောင်းကင်ပြင်ကိုမြင်ရသော်လည်း တောထဲရောက်သော အခါ ကြည့်လေရာသစ်ပင်များချည်းဖြစ်နေသောကြောင့် အရှေ့အနောက် ခန့်မှန်းရန် မလွယ်ကူပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ မျက်နှာမူရာအရပ် လွဲမသွားစေရန် သတိထားပြီး လျှောက်ရ သည်။ ရှေ့တွင် သစ်ခြုံများ၊ ဆူးတောများ ခံနေလျှင် အထူး သတိထားပြီး ကွင်းလျှောက်ရသည်။ တောထဲ၌လျှောက်ရ သည်မှာ လမ်းဟူ၍ ဖောက်ထားသည်မရှိဘဲ သစ်ပင်ခြုံနွယ်

များကြားဝယ် အဆင်ပြေသလို သွားရသဖြင့် မကြာခဏ လမ်းစပျောက်သွားတတ်သည်။

ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ သစ်ပင်ခြုံနွယ်များကြား၌ တိုးလျှောက်ရသဖြင့် ရှေ့တွင်သစ်တစ်ပင် ခြုံတစ်ခြုံအကွယ်၌ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ရှိနေမည်ဆိုခြင်းကို ကြိုတင်မသိနိုင်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။

ဘယ်သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးများ “ဘွား”ခနဲ ထွက်လာမည်ကို မသိနိုင်ဘဲ အရဲစွန့်၍ လျှောက် နေရခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းအောင်သည် တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်၍ လျှောက်နေရင်း ဦးတည်ရာ လမ်းလွဲသွားသည်ကို သူကိုယ် တိုင်ပင် မသိလိုက်ပေ။ သင်ပေါင်းဆူးခြုံတော ဗျိုက်တောထဲ ရောက်သွားသောအခါ ကြည့်လေရာ မြင်လေရာ သင်ပေါင်း ပင်များချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် မျက်စိလည်သွားလေ

တော့သည်။ သင်ပေါင်းတောဆိုသည်မှာလည်း အဝင်တူ အလုံးတူ အရွယ်တူများချည်းဖြစ်သောကြောင့် မှတ်မိဖို့ မလွယ်တူလှပေ။

ထိုသို့လျှောက်နေရင်း တစ်စတစ်စ အချိန်က နှောင်း လာပြန်ပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူနှင့်မနီးမဝေး တောထဲမှ ဆင်အော်သံ၊ တောတိုးသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . တောဆင်ရိုင်းတွေ ဒီဘက်ဆင်းလာပြီ ထင်တယ်၊ ငါ ဒီသင်ပေါင်းဗျိုက်တောထဲက အမြန်ဆုံးထွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီဆင်ရိုင်းတွေနဲ့တိုးလိုက်တော့ မလွယ်ဘူး။”

ဟုတွေးကာ လမ်းဟူ၍ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘဲ ဆင်ရိုင်း များ အော်သံကြားရာဘက်နှင့် ဝေးရာသို့ပြေးရတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးက တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း သည်းလာလေတော့သည်။ သစ်ရွက်များပေါ် မိုးစက်ကျသံ များတ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“တောတ် . . . လမ်းပျောက်ပြီး ဆင်လိုက်ခံနေရတဲ့ ကြားထဲမှာ ဒီမိုးကလည်းကွာ မစဲနိုင်ဘူး”

ဆင်အော်သံများက နောက်ဖက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာသည်။ ဆင်အော်သံများကြားလေလေ ဘေးလွတ်ရာ တက်သို့ ကြိုးစား၍ ပြေးရလေဖြစ်သည်။

ထိုသို့ပြေးလွှားနေရင်း အလင်းရောင်က ပျောက် သည်ထက် ပျောက်လာတော့သည်။ မိုးကလည်း မစဲ၊ ဆင် အော်သံများကလည်း နောက်ဖက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ ပါနေဆဲ။

“အင်း . . . ငါ ဒီအတိုင်းဆက်ပြေးနေလို့ကတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မှောင်ကလည်းမှောင်လာပြီ။ သစ်ပင် မြင့်မြင့်ပေါ် တက်နေမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုတွေးကာ တောင်တုန်းတစ်ကုန်းပေါ်၌ ထီးထီးကြီး ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ ခြေကုန်လက်ပန်း

ကျကာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

သည်။ လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲထိအောင် ပူသွားသဖြင့် အတန်ငယ်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

ပူတစ်ပူ၏အတွင်းပိုင်းတစ်ခုမှာလား။ အခန်းတစ်ခန်း၏ အတွင်းမှာလား။ မသိရပေမယ့် မှောင်ပြီး အတန်အသင့် နွေးထွေးမှုတော့ရှိသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆီမီးတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်ရသည်ဆိုသော်လည်း သဲကွဲမှုမရှိလှပေ။

မလှမ်းမကမ်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။ ခည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုတော့ သူမသိပေ။

မင်းအောင် အဖျားရှိန်ကြောင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေရင်းမှ . . .

အခန်း (၁၀)

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့မော့သွားခဲ့သည် မသိပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး အဖျားရှိန်ကြောင့် မင်းအောင် သတိပြန်ရလာသည်။

“ရေ . . . ရေပေးပါ”

သူ့ညည်းညူသံကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လာပြီး အသင့်ဖျော်ထားဟန်ရှိသော ဆေးတစ်ခွက်ကို တိုက်သည်။ ဆေးအရသာမှာ ခါးပြီးပူသွား

“ငါ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲ၊ သေသွားပြီလို့ များ ကျတ်တွေက ကျတ်ကုန်းကို ခေါ်ထားလေရောသလား”
ဟု ဇဝေဇဝါ တွေးမိသည်။

မိမိရသမျှ ဘုရားစာ တရားစာများကို ရွတ်ဖတ်ကြည့် တော့လည်း ရွတ်လို့က ရနေသေးသည်။

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် ငါ မသေသေးဘူး၊ အသက်ရှင် နေသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် တောနက်ထဲမှာ ဒီလိုလူတွေ ရှိတဲ့ နေရာ ရောက်နေတာကတော့ အတော်ဆန်းတယ်၊ ငါ့တို့ ကယ်ထားတာ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ လူ့အစစ်တွေရော ဟုတ် ကြရဲ့လား”

တောထဲမှာ ကျတ်များ၏လှည့်စားမှုကို တစ်ကြိမ် ခံထားရပြီးသော မင်းအောင်အဖို့ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှကို မယုံ ဝံ့တော့ပေ။

“အင်း . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောထဲက မိုးရေထဲမှာ

သာ ဆက်နေရင် ငါသွေးခဲပြီး သေလောက်တယ်၊ အခုလို ကယ်ထားလို့သာ ငါ အသက်ရှင်ခွင့်ရတာ၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို အသက်ရှင်အောင်ပြုစုစောင့်ရှောက်ထား တယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ငါ့ကို အန္တရာယ်မပြုတာ တော့ သေချာတယ်”

ဟု တွေးနေရင်းမှ သောက်လိုက်သောဆေးအချိန် ကြောင့် အဖျားသက်သာလာကာ ရင်ထဲမှာ အားရှိလာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း မျက်ခွဲများလေးကာ အိပ်ပျော်သွား ပြန်သည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားပြန်သည် မသိဘဲ နှာခေါင်းထဲမှာ ဆင်းယုံ့သောရနံ့ကလေး တိုးဝင်လာ သောအခါ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာတော့သည်။ ထိုရနံ့ကလေး က သူနှင့်မစိမ်းလှပေ။ ယခင်က ဂမုန်းသူယောင်မယ်ကလေး မြင့်င်း ရောက်လာတိုင်း ထိုရနံ့မျိုးကို သူ ရခဲဖူးသည်။ ထိုရနံ့

ကလေးကို ရသောအခါ ခေါင်းထဲမှာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာပြီး
ရိဒေဝ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာသော
လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် အားယူ၍ မျက်လုံး
စွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . မြနှင်း”

မြနှင်းက တိုယခင်က လာတုန်းကလို အပြုံးကလေး
ဖြင့် သူ့အပါးမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“မြနှင်း . . . မင်း ဘယ်တုန်းက ဒီနေရာကို ရောက်
နေတာလဲဟင်”

“မြနှင်းက အစ်ကိုနဲ့လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးထားတဲ့
အစ်ကိုနီးမယားပဲ၊ အစ်ကို ခုတုရောက်နေရင် အစ်ကို့ဆီကို
လာရမှာပေါ့”

မင်းအောင်၏အနီးတွင်ထိုင်နေသော မြနှင်း၏လက်

ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ နွေးထွေးသောအတွေ့
အထိကို ရသည်။

“ဒါထက် . . . ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ မင်းဟာ
လူအစစ်လား၊ ဂမုန်းသူယောင်မယ်လား . . . ဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် မြနှင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်
သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်”

“ငါတော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီအချိန်အထိတောင် အစ်ကိုက မြနှင်းကို မယုံ
ကြည်သေးဘူးလားဟင်၊ တကယ်တော့ မြနှင်းဟာ လူအစစ်
ပါ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ဆီကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ
တွေကို နောက်တော့ မြနှင်း ရှင်းပြပေးပါ့မယ်၊ အခုတော့
အစ်ကို သိပ်ပြီးပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူလိုက်တော့နော်”

ထိုသို့ဆိုကာ မင်းအောင်အား ကြင်ကြင်နာနာနှင့်

ပြုစုယူပေးရာ မကြာမီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား
လေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အဖျားကျသွားပြီး
မင်းအောင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း နိုးလာလေတော့သည်။
နိုးလာလျှင်နိုးလာချင်း နှာခေါင်းထဲတွင် ခရေပန်းရနံ့ ရသဖြင့်
အိပ်ရာပေါ်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ခရေပန်းပွင့်ကလေး
များ ပြန့်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အင်း . . . ဒါဆိုရင် ညက မြနင်း ဝါဆိုရောက်လာ

တယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့”

ထိုသို့စဉ်းစားမိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိမှာ အလင်းရောင်နှင့်လေကောင်းလေသန့် ကောင်းစွာရသော ကျောက်ဂူတစ်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်နေကြောင်း သတိပြုလာမိသည်။

ကျောက်ဂူမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး၊ အတွင်းပိုင်းသည် အတော့ကိုရှည်လျားပုံရသည်။ မိမိရောက်နေသော နေရာမှာ ကျောက်သားနံရံများကို အိမ်ခန်းသဖွယ် ထွင်းထုပြုလုပ်ထားပြီး၊ အခန်းအလယ်တွင် ကနစိုသစ်မြစ်ဆုံကြီးများဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသော ထိုင်ခုံများ၊ စားပွဲများ၊ ညောင်စောင်းများ၊ အခြားလူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ မြေနှင့်ပြုလုပ်ထားသော အိုးခွက်ပန်းကန်များလည်းရှိသည်။

အိုး . . . အတွင်းပိုင်းဘက်ဆီမှလည်း လူသံသုသံများကို ကြားနေရသည်။

“ဒီဂူအတွင်းမှာ လူတွေနေကြတယ် ထင်တယ်”

ထိုသို့တွေးနေစဉ် အတွင်းပိုင်းဘက်ဆီမှ လူလေးယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မင်းအောင်မှာလည်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟင် . . . မြနင်း”

အိမ်မက်ထဲတွင် မကြာခဏ အလည်ရောက်လာလေ့ရှိသော မြနင်း၏ပုံရိပ်သည် ယခုအခါ သူ့ရှေ့တွင် မျက်ဝါးထင်ထင် ရောက်နေပါပကောလား။ အမျိုးသမီးက သူ့အား အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဘေးနားတွင် ရပ်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မင်းအောင် မှတ်မိနေသည်။

ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းသို့ လာရောက်၍ ဂမုန်းဥနှင့် ပျားရည်များ လာရောက်ပို့သွားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဘေးနားမှပါလာသောလူကြီးက အမာရွာတွင် တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးလိုက်သည်ဟု မင်းအောင် ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ မင်းအောင် အသက်ရှုရန်ပင် မေ့နေသည့်အလား ပါးစပ်အဖောင်းသားဖြင့် ကြောင်၍ကြည့်နေစဉ် ထိုလူကြီးက . . .

“သိပ်လဲ အံ့ဩမနေပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်၊ ဦးတို့က မင်းထင်သလို မကောင်းဆိုးဝါးတွေ နာနာဘာဝတွေ ကျွတ်တုန်းကကျွတ်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူအစစ်တွေပါကွယ်၊ မောင်ရင် ရှင်းသွားအောင် အဘကပဲ ရှင်းပြပါမယ်”

မင်းအောင်က ကျောက်ကုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်သောအခါ မြနင်းတို့လေးယောက်ကလည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သမီးတို့ အကြမ်းဖိုးလေး ယူခဲ့ပါဦး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မီးဖိုပေါ်တွင် တည်ထား

သော မြေအိုးတစ်လုံးနှင့် ဝါးဆစ်ပိုင်းနှင့်ပြုလုပ်ထားသော အကြမ်းသောက်ပန်းကန်အချို့ကို လာချပေးသည်။ ထိုလူကြီးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်ထည့်ပြီး မင်းအောင်ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“မောင်ရင်လေးကို အဘတို့မြေးအဖိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဦးနာမည်က ဦးဘိုးလူ၊ ဒီအကြီးမလေးရဲ့ နာမည်က ဂန္ဓမာ”

မြနင်းကိုပြသည်။

“ဒီအငယ်မနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဇာနည်မာလာလို့ ခေါ်ကြတယ်ကွယ့်”

“တုတ်ကဲ့ . . . အဘ”

အဘတို့က မွန်မြို့စားကြီးပညားဇေယျရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေပေါ့၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့ပြီး လူတွေနဲ့ မတွေ့အောင် ဘယ်လိုနေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာတွေကို အစက

မြန်ပြောပြရရင် ဒီလိုကွယ်”

ဦးဘိုးလူက ဝူအပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။
သူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် အတိတ်၏အရိပ်များက ထင်ဟပ်လျက်
ရှိသည်။

အခန်း (၁၂)

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၁၉-ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၇၅၅)နှစ်
တွင် မြန်မာဘုရင်ဦးအောင်ဇေယျသည် ဟံသာဝတီမင်းနေ
ပြည်ထောင်ကို အောင်မြင်သောအခါ မွန်ဘုရင်၏လက်
အောက်ခံမြို့စား နယ်စားအချို့တို့သည် မိမိတို့နေထိုင်ရာ
မြို့များ၊ ရွာများ၊ နယ်များကို မြေလှန်ဖျက်ဆီး ဖျောက်ဖျက်ကြ
ကာ မင်းဘေး၊ စစ်ဘေးလွတ်ရာဆီသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေး
ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ယခုစရာဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံခရိုင်၊
ဘိုကလေးမြို့နယ်အတွင်း “သူမထိုက်”ချောင်းဖျားဖက်တွင်
မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျမှာ ကျံတုံးမြို့ကြီးကို တည်ထောင်၍
နေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်လောက်က ၎င်း
ကျံတုံးမြို့ကြီးမှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိ
သည်။

ဟံသာဝတီခင်းနေပြည်တော်အား မြန်မာဘုရင်
ဦးအောင်ဇေယျ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်သွားကြောင်း၊
အထောက်တော်များထံမှ သတင်းရရှိသောအခါ မြို့စားကြီး
သည် မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့အား စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်
လွတ်ကင်းသော အရပ်ဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြ
ရန် အမိန့်ပေးပြီး ၎င်းနှင့်နောက်လိုက်နောက်ပါ ခြွေရံ
သင်းဝင်းတို့သည် လောင်းလှေကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် ရွှေငွေ
ရတနာပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ပြီး စစ်ဘေးလွတ်ရာသို့

ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြသည်။ ကျံတုံးမြို့ကြီးကိုလည်း မီးရှို့ ဖျက်ဆီး
ကာ မြေလှန်ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

၎င်းတို့သည် လောင်းလှေကြီးဖြင့် သူမထိုက်ချောင်းမှ
ထွက်ကာ ဝံ့ညှင်းတန်းမြစ်အတိုင်း အောက်ဖက်သို့ စုန်ဆင်း
လာခဲ့ကြသည်။ အတော်အတန်စုန်ဆင်းမီသောအခါ ကျိုက်ပိ
ဖက်မှဆင်းလာသောမြစ်နှင့် ဝံ့ညှင်းတန်းမြစ်တို့ဆုံရာ စွယ်
တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ လှေကိုဆိုက်ကမ်းပြီး ညအိပ်
ရပ်နားကြသည်။

ထိုသို့ရှိစဉ် မြစ်နှစ်သွယ်ပေါင်းဆုံရာနေရာတွင်
စေတီတော်တစ်ဆူတည်ရန် ဆန္ဒရှိသဖြင့် မိမိတွင်ပါလာသော
ရတနာပစ္စည်းအချို့နှင့် ဓာတ်သားတုရားတစ်ဆူကို ဌာပနာ
ကာ စေတီတည်ပြီးနောက် အောင်စကြိုစေတီတော်ဟု
ဘွဲ့တော်ပေးခဲ့သည်။

ထိုနောက် မိမိနှင့်အတူလိုက်ပါလာသော ရေတပ်

ဗိုလ်ကလေးအား ထိုဘုရားတွင် နေရစ်စေခဲ့ပြီး မြို့စားကြီးက အောက်ဖက်သို့ ဆက်လက်စုန်ဆင်းလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုအောင်စကြာစေတီတော်အပြင် ဝံ့ညှင်း တန်းမြစ်ကမ်းနံဘေးဝယ် “တောင်လကျာ”ဟူသော စေတီ တစ်ဆူကို တည်ခဲ့သည်ဟုတော့ ကြားဖူးသည်။ နေရာနှင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ မတွေ့ရသေးပေ။

ယခုအခါတွင်တော့ ဘိုကလေး(ဗိုလ်ကလေး)မြို့သူ မြို့သားများက ဘိုကလေးမြို့တောင်ဘက် များတွင် တောင်လကျာစေတီဟူသော ဘွဲ့တော်အမည်ဖြင့် စေတီတော် တစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ (စာရေးသူ)

ရေတပ်မှူးဗိုလ်ကလေးနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အချို့တို့သည် အောင်စကြာစေတီတော်တည်ရာ၌ပင် အခြေချ နေထိုင်ပြီး မြို့ရွာ တည်ထောင်ကြသည်။

ထိုနေရာကို ရေတပ်မှူးဗိုလ်ကလေး၏အမည်ကို

အစွဲပြုကာ “ဗိုလ်ကလေး”ဟုပင် မှည့်ခေါ်လာရာမှ ယခုအခါ ဘိုကလေးမြို့ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

အောက်ဖက်သို့ စုန်ဆင်းလာသော မြို့စားကြီးတည်း- ဇေယျနှင့်အတူ ပါလာသော နောက်လိုက်နောက်ပါအချို့တို့ မှာလည်း လမ်းခရီးတွင် အချို့နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ “ကပ္ပနန်း” ဟူသောရွာမှာ မွန်အမည်ဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာ စစ်သားတည် သော ရွာဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

မြို့စားကြီးတို့မှာ ကျွန်းညိုသခင် ဦးရှင်ကြီးနတ်၏ အဓိကနေရာဖြစ်သော ကျွန်းညိုကြီးကို လွန်၍ ဖောင်ဝင်မြစ် သို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ဘက်သို့သွားရာ အရှေ့ဘက် ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့ပြီး ထော်ဆီထော်ဝိုင်ချောင်းသို့ ရောက် သောအခါ အတွင်းဘက်သို့ဝင်ကာ စခန်းချ နေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။

(ယခုထက်တိုင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြို့စားကြီး

အဖွဲ့မှ စိုက်ပျိုးသွားသော ကွမ်းပင်၊ ငရုတ်ကောင်းပင်၊ ဒညင်းပင်၊ မရမ်းပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သရက်ပင်များ ရှိနေသေးပြီး မြို့စားကြီး စီးခဲ့သော လောင်းလှေကြီးကို ယခုထက်တိုင် တွေ့နိုင်သေး၏။

သဲနွဲ့အတွင်းမှပေါ်နေသော လောင်းလှေကြီး၏ ဦးပိုင်းမှာ လူလေးငါးယောက်မျှ ဝိုင်းထိုင်၍ ရလောက်အောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှပေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကပ်မျှတပ်သားတို့ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခဲ့ဟန်ရှိသော မြင်စိုင်းကုန်းနေရာမှာ ယခုထက်တိုင် မြက်မပေါက်ဘဲ ပြောင်တလင်းဖြစ်နေသေး၏။)

မြို့စားကြီးဗညားဇေယျသည် ၎င်းဆောင်ယူလာသော ဓာတ်သားတုရားတစ်ဆူကို ဆောင်ယူ၍ မိန်းမလှကျွန်းပေါ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ခဲ့သည်။ ထိုစေတီဝန်းကျင်တွင် ရှိသော ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် မျောက်ရုပ်တစ်ရာတို့

အစွဲပြု၍ မျောက်တစ်ရာစေတီတော်ဟု ဘွဲ့အမည်တွင်ပါသည်။

ရှေ့မိနောက်မိလူတို့ ဆိုစကားအရ ဘိုကလေးမြို့နယ်အတွင်း၌ မြို့စားကြီးဗညားဇေယျ၏ ကိုးကွယ်သော ဓာတ်သား တုရားသုံးဆူကို ဌာပနာ၍ တည်ထားခဲ့သော စေတီသုံးဆူ ရှိသည်။

၎င်းတို့မှာ အောင်စကြာ၊ တောင်လတ်၊ မျောက်တစ်ရာ စေတီတော်တို့ ဖြစ်ကြသည်ဟုဆိုကြသည်။

မြို့စားကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက်တွင် မှုမတ်များ၊ ဗိုလ်များ၊ ဗိုလ်လေးများ၊ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့သည် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာအရပ်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ အမာရွာ၊ ဧရာရွာ၊ ကရံရွာနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အများအပြား လာရောက်နေထိုင်ကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် အမတ်ကြီးတစ်ပါးနှင့် နောက်လိုက်

နောက်ပါများတို့သည် ပင်လယ်ဝသို့တိုင်အောင် စုန်ဆင်းခဲ့ကြပြီး ထိုနေရာတွင် မြို့ရွာတည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။

ပင်လယ်ဝတွင် ရွှေ့ပြောင်းတည်သောနေရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖျဉ်းရယ်မြို့ဟု အမည်တွင်ကာ စည်ကားခဲ့သည်။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော် မြန်မာစစ်သည်တော်များ လာရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ပင်လယ်ဘက်များဆီသို့လည်းကောင်း၊ တောနက်များအတွင်းသို့လည်းကောင်း စစ်ဘေးလွတ်ကင်းရာ ပုန်းရွှောင်ကြရပြန်သည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးဘိုးလူ၏အဘိုးအတွားများလည်း ပါကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဖျဉ်းရယ်မြို့တောင်းမှ ဝေးသော တောနက်အတွင်းသို့ တိမ်းရှောင်ကာ ကျောက်တောင် လိုက်ခေါင်းများအတွင်းသို့ဝင်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလိုက်ခေါင်းများမှာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသော လိုက်ခေါင်းများဖြစ်ပြီး နောင်တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူနေ၍ ရအောင် တိုးချဲ့

ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။

ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်များကို လျှို့ဝှက်ဖန်တီးထားသောကြောင့် ရှာတွေ့ရန် မလွယ်ပေ။ ပါလာသောပစ္စည်းများအား ထုခွဲ၍ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ဝယ်ယူပြီး လျှို့ဝှက်စွာ နေခဲ့ကြသည်။ တောထဲ၌ သီးပင်စားပင်များကို စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်။

အဓိက သူတို့နေထိုင်ရာအရပ်တွင် ဝမုန်းသူယောင်ပင်ပေါင်း မြောက်များစွာ ပေါက်သဖြင့် ၎င်းတို့သည် ဝမုန်းပင်များကို အမြတ်တနိုးထားကြလေသည်။ တစ်နေ့တွင် တောထဲသို့ လူများရောက်လာပြီး သူတို့အမြတ်တနိုးထားသော ဝမုန်းသူယောင်ပင်ကြီးအား နှုတ်ယူသွားကြလေသည်။

ထိုမှအစပြု၍ . . .

“အဘတို့က ဘာကြောင့် အခုလိုလျှို့ဝှက်နေကြတာလဲ၊ အခုဆိုရင် ခေတ်တွေ အခြေအနေတွေ ပြောင်းပြီး

အေးအေးချမ်းချမ်း ပြစ်နေပြီပဲ”

“အရင် ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်တုန်းကတော့ မြန်မာ ဘုရင်စစ်သားတွေ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ အခုလို တောထဲမှာ လာပုန်းနေတာပါပဲ။ နောက်ကြာလာတော့လဲ ဒီနေရာတွေမှာ နေရတာ အသားကျလာပြီး အပြင်ထွက်မနေချင်တော့ဘူး။ လူတွေထဲ ရော့ရော့နှော့နှော့ မနေချင်တော့တာနဲ့ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး နေကြတာပါပဲ။ ဂူအတွင်းပိုင်းမှာ အဘ တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

“ဪ... ဒါထက် လပြည့်လကွယ်ရက်တွေမှာ လရောင်နဲ့ထိတွေ့ရင် ရေတွေဆူလာတဲ့ရေတွင်းအကြောင်း ကိုလဲ တဆိတ်လောက် ပြောပြပါဦး အဘ”

“အဲဒီရေတွင်းထဲမှာ ချွေးကလူကြီးတွေ စီရင်ပြီး ထည့်ထားခဲ့တဲ့ သူရဇ္ဇဓာတ်သွင်းထားတဲ့ ဓာတ်လုံးရယ်၊ စန္ဒြောဓာတ်သွင်းထားတဲ့ ဓာတ်လုံးရယ် ဓာတ်လုံးနှစ်လုံး ရှိတယ်”

“ရှင်းပြပါဦး... အဘ”

“သူရဇ္ဇဓာတ်က နေဓာတ်၊ စန္ဒြောဓာတ်က လဓာတ် ပါပဲ။ ရှင်းအောင်ပြောရရင် အပူဓာတ်နဲ့အအေးဓာတ်ပေါ့။ ဒီရေကိုသောက်ရင် ရောဂါကင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ လူရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးစုံစုံ စည်းထား တယ်ဆိုပေမယ့် အဓိက အပူဓာတ်နဲ့အအေးဓာတ်ပဲ မဟုတ် လား။ တွင်းထဲကရေတွေ ဆူတက်လာတာက နေရောင်နဲ့ တွေ့ရင် သူရဇ္ဇဓာတ်က ကြွတက်လာပြီး ရေဆူလာတယ်။ လရောင်နဲ့တွေ့ရင် စန္ဒြောဓာတ်က ကြွတက်လာပြီး ရေဆူ လာတယ်။ ဒီရေကိုသောက်ရင် ဘာရောဂါမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ အပူရောဂါရရင် အအေးနဲ့ငြိမ်းပြီး၊ အအေးရောဂါကြောင့် တဲ့ရောဂါဆိုရင် အပူနဲ့ငြိမ်းလိုက်ရုံပါပဲ”

“ဝမုန်းပင်တွေအကြောင်းလဲ ပြောပြပေးပါ အဘ”
ဦးဘိုးလှက ရေဇွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲသောက်ပြီးမှ

ရှင်းပြလေသည်။

“ဝီဂမုန်းသူယောက်ပင်တွေက အဘတို့ ဆွေစဉ်မျိုး ဆက်တွေ တဖြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးခဲ့ကြတဲ့ အပင်မျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝီအပင်တွေက ဆေးဘက်လဲဝင်တယ်။ အစွမ်းလဲ ထက်တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့အစွမ်းသတ္တိတွေလဲ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အဘ ဦးဘိုးမှင်တို့ ဝီနေရာကို အမှတ်မထင် ရောက်လာတော့ ဝမုန်းတောကြီးတွေ ပြီး၊ ဝမုန်းပင်ကြီး တစ်ပင် နှုတ်ယူလာခဲ့ကြတယ်။ နောက်တစ်ရက် သွားကြည့်တော့ ဝမုန်းပင်တွေ တစ်ပင်မှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပြတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ အဘ”

“ဒါ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝမုန်းပင်တွေရှိတဲ့နေရာကို လူတွေ သိသွားပြီဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ညတွင်းချင်း နောက်တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပစ်လိုက်လို့ နောက်တစ်နေ့ သူတို့လာတော့ ဝမုန်းပင်တွေ တစ်ပင်မှ မတွေ့ရတော့တာပါ”

“ဪ... ဝီလိုကိုး”

မင်းအောင်မှာ ထိုအခါမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများ ဖြစ်မြစ်များကို အတန်အသင့် သိခွင့်ရလေတော့သည်။

“ကိုင်း . . . အဘတို့မြေးအဘိုးသုံးယောက် အမာရွာဘက် ခဏဆင်းပြီး လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးလေးတွေ ဝယ်ချေဦးမယ်။ ဝီမှာ ဝန္တမာ ကျန်ရစ်မယ်။ မောင်ရင်လိုတာရှိရင် သူ့ကို ပြောပေါ့”

ဦးဘိုးလူနှင့် သူ့ဇာ၊ မာလာတို့က ထွက်သွားကြသော အခါ ဝူအတွင်းဝယ် သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ထိုသို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်သောအခါ မင်းအောင်မှာ ဝန္တမာ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခါ ဝန္တမာက အပြုံးဖြင့် သူ့အနီးတွင် လာထိုင်ပြီး . . .

“အခုတော့ . . . ရှင်းသွားပြီမဟုတ်လား အစ်ကို”
ဟု ချိုသာသောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“မရှင်းတာတွေ ကျန်နေသေးတယ်”

“မရှင်းတာတွေရှိရင် မေးလေ အစ်ကို”

“ဒါထက် အစ်ကိုက မင်းကို ဝန္တမာလို့ ခေါ်ရမှာလား၊
မြနှင်းလို့ ခေါ်ရမှာလား . . . ပြောပါဦး”

“ဝန္တမာဆိုတာက အဘတို့ပေးထားတဲ့ နာမည်၊ မြနှင်း
ဆိုတာက အစ်ကိုပေးထားတဲ့ နာမည်လေ၊ အစ်ကိုကြိုက်တဲ့
နာမည်ကို ခေါ်ပေါ့ . . . အစ်တိုရယ်”

“အင်း . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ မြနှင်းလို့ပဲ ခေါ်တော့
မယ်၊ ဒါထက် . . . မြနှင်းတို့ အစ်ကိုတို့ရွာကို ဘယ်လိုဘယ်
ပုံ ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

ထိုအခါ ဝန္တမာက “ဒီလို . . . အစ်ကိုရဲ့” ဟု အစချီ
ကာ တံခွန်တိုင်ရွာသို့ သူမရောက်လာပုံများကို ပြောပြလေ
သည်။

အခန်း (၁၃)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ညတစ်ညတွင်
ပျဉ်ဒရယ်တောတွင်းမှ ကျောက်ဂူများအတွင်း၌ နေထိုင်ကြ
သော လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။ ညတွင်းချင်း
မီးတိုင်များထွန်းကာ တောထဲသွားကြရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝန္တမာက ဦးဘိုးလူကို မေးသည်။

“အဘ . . . အဘ . . . ညကြီးမင်းကြီး ဘာတွေ
အရေးတကြီး လုပ်နေကြတာလဲ ဖာင်”

“ဒီလိုသမီးရဲ့ . . . အဘိုးတို့စိုက်ထားတဲ့ ဂမုန်းပင်တွေ ရှိရာကို မြို့ကလူတွေ အမှတ်မထင်ရောက်လာပြီး ဂမုန်းတောကို တွေ့သွားကြတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ သီးသန့်စိုက်ထားတဲ့ ဂမုန်းသုယောင်ပင်ကြီးတို့လည်း နှုတ်ယူသွားကြတယ်။ သူတို့ဂမုန်းပင်ကို နှုတ်ယူသွားတဲ့အချိန်က ကောင်းကင်ပေါ်မှာ နဂါးနက္ခတ်လို့ခေါ်တဲ့ အနုရာဇနက္ခတ်စန်း ယှဉ်နေချိန် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဂမုန်းပင်ကို ထိမိကိုင်မိ အသုံးပြုတဲ့သူတွေဟာ မြွေဘေးအန္တရာယ်သင့်ပြီး အသက်သေဆုံးကြလိမ့်မယ်။ ဒါထက်ဆိုးတာက မကောင်းတဲ့ကံကြမ္မာဆိုးတွေလည်း ဆက်တိုက်ကြုံရလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဟင် . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ယူသွားတဲ့လူတွေကတော့ ဒါတွေကို ဘယ်သိပါ့မလဲနော်။ အဲဒါဖြင့် . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် . . . အဘ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ကြာကြာ

ထားလေ၊ ဒုက္ခများလေ ဖြစ်မယ်။ ဒီဂမုန်းပင်ကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူမှဖြစ်မယ် . . . သမီး”

ဂန္ဓမာက အဘိုးဖြစ်သူအား မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။

“အခု အရေးကြီးတာက သူတို့နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မလာခင်မှာ ဒီမှာရှိတဲ့ ဂမုန်းပင်တွေကို နေရာရွေ့လိုက်ကြမှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့နောက်တစ်ခေါက်လာလို့ ဒီဂမုန်းပင်တွေကို တွေ့ရက အဘတို့နေတဲ့နေရာတွေကို တွေ့သွားလို့က မဖြစ်ဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် ပျဉ်ရယ်တောတွင်းနေ ကျတုံးအဆက်အနွယ်လူများသည် ဂမုန်းပင်များကို နုတ်ပြီး အခြားနေရာသို့ ရွေ့ပြောင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းအောင်၏ အဘိုး ဦးဘိုးမှင်တို့ နောက်တစ်ခေါက်လာစွာသောအခါ ဂမုန်းပင်များကို မတွေ့ရသောကြောင့် အထိတ်တလန့် ပြန်

သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင် ခက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ဦးဘိုးလှနှင့် ဂန္ဓမာတို့သည် ဂမုန်းနက်ပင်အား ဆောင်ယူသွားသော တံခွန်တိုင်ရွာသို့ စုံစမ်းပြီး လိုက်သွားကြတော့သည်။

ဖျဉ်းရယ်တောမှ တံခွန်တိုင်ရွာသို့ ရေတက်ခရီး (ဖိနာရီတော်ခန့်)မျှ လှော်ခတ်သွားလျှင် ရောက်နိုင်ပေသည်။ ပြန်လျှင်လည်း တရေကျခရီးမျှသာ ကြာမြင့်ပေသည်။ တံခွန်တိုင်ရွာသို့ရောက်လျှင် လှေကို ခရာတောထဲမှာ ဝှက်ထားပြီး ဦးဘိုးလှက ကမ်းစပ်မှစောင့်သည်။

“သမီး . . . အခါကက အဘတို့ဆီက ယူသွားတဲ့ ဂမုန်းပင်ကို ပြန်ယူလာခဲ့ဖို့ပဲ။ အယ်သွေ့ကိုမှ အန္တရာယ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကိုင်း . . . အဘ ဒီကနေ စောင့်နေမယ်။ သတိပီရိယထားပြီး သွားပေတော့”

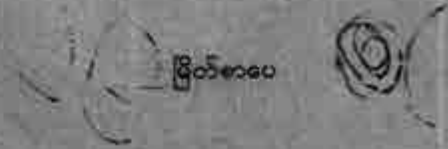
“အဘတို့ ဒီကို တစ်ခေါက်လာပြီး စုံစမ်းထားတာ

ကတော့ ဂမုန်းပင်ကို အရုပ်တောင် ထုထားပြီးပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် . . . အရေးမကြီးဘူး။ ဒီအပင်မျိုးက အချိန်မရွေး ပြန်စိုက်ရင် ရှင်တယ်။ ဂမုန်းဥသာ ပြန်ရလာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ . . . အဘ”

ဂန္ဓမာ ရွာထဲရောက်လာတော့ မှောင်ရီသမ်းစအချိန်ရောက်လာပြီ။ ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်အရောက်တွင် ဦးဘိုးမှင် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကို သူမ မြင်ခဲ့ရသေးသည်။

ရွာထဲရောက်တော့ စိုးကတဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာချလာသည်။ ဂန္ဓမာ ဂမုန်းရုပ်ထုကလေးနှင့် ယကြာချေ လက်ထပ်ထားသော မင်းအောင်တို့အိမ်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ တောအိမ်များ၏ ဓလေ့အတိုင်း အိမ်တံခါးကို ပိတ်ထားလေ့ မရှိချေ။ အိမ်တွင်းမှာ လူရွင်းနေသောကြောင့် မင်းအောင်အခန်းထဲ အထိ ရောက်သွားသောအခါ ညအခါတွင် ထွက်လာလေ့ရှိသော ဂမုန်းရနံ့ကြောင့် မင်းအောင်မှာ ပုံမှန်သတိမရှိတော့

ထဲ မေ့မေ့မှားမှား ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသော အခါ သနားပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမိတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် ဂမုန်းရှုပ်ထုကလေးအား မယူဖြစ် တော့ဘဲ သည်အတိုင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပျဉ်ဒရယ်သို့ ပြန်လည်ရောက်သောအခါ ထို အကြောင်းကို ဦးဘိုးလူ့တို့က ခိုပ်မိသွားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း တွင်လည်း ဂမုန်းရှုပ်ထုကလေးအား ပြန်ယူရန် ရောက်ခဲ့ သော်လည်း မင်းအောင်ကို သနားချစ်ခင်စိတ် ဝင်နေမိသော ကြောင့် မယူရက်ခဲ့ပေ။

“ဪ . . . ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆီကို ဂန္ဓမာရောက် လာတိုင်း ဂမုန်းရှုပ်ကလေးက သည်အတိုင်း ကျန်နေခဲ့တာ ကိုး”

“ဒါနဲ့ . . . မော်ကျွန်းမြို့ တာဝတိံသာဘုရားပေါ်မှာ နဲ့ မျောက်တစ်ရာဘုရား တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး

နှစ်ယောက်ကလဲ မြဲနှင့်ရဲ့ညီမလေးတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . သူ့ဇနီး မာလာတို့ပါပဲ၊ အစ်ကို မြို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်သတင်း ကြားလို့ အစ်ကိုအပေါ် မကျေနပ်ကြလို့ လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက် ကြတာပါ။ မျောက်တစ်ရာဘုရားက ဒီကနေသွားရင် နီးနီးလေး အစ်ကိုရဲ့ . . . ဒီကနေ ဘုရားပန်းတွေ ဘာတွေ အပြဲသွား လဲကြတယ်။ အဲဒီတောထဲမှာ တွေ့တာကတော့ ထိုက်ဆိုင်မှု ကြောင့် တွေ့တာထင်ပါရဲ့”

“အင်း . . . တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာပြီး ပြောပြလို့ အစ်ကိုတို့ ဂမုန်းနက်တို့ ပြန်လာပို့ကြတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ ပျဉ်ဒရယ်တောထဲက ကြိုပြီး စောင့်နေကြတာ။ အစ်ကိုပြန်တော့ ကျွန်မတို့ယ်တိုင် ကမ်းစပ်ကိုထွက်ပြီး လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်တာလေ၊ အစ်ကို မှတ်မိသေးတယ်

မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတာပေါ့ . . . မြနှင်းရယ်၊ အဲဒီတုန်းကများ မြနှင်းကို လွမ်းလိုက်ရတာ သေခတ်တတ်ပါပဲ။ တကယ်တမ်း ခွဲရတော့မှ မြနှင်းကို . . . အစ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့တာ”

ထိုစကားကြောင့် ဂန္ဓမာက မျက်စောင်းလေး ထိုး ရင်း . . .

“ကျွန်မက အစ်ကိုကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ အစ်ကို ဆီ လာနေတုန်းကတော့ ရက်ရက်စက်စက် နှင်ထုတ်ခဲ့ပြီး တော့ . . . ကျွန်မဖြင့် အဲဒီအချိန်တုန်းက ဝမ်းနည်းပြီး ငို လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့”

မင်းအောင်က ဂန္ဓမာ၏လက်တလေးကို အသာ အသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် . . . မြနှင်းရယ်၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက အစ်ကိုမှားခဲ့လွန်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီ

အတွက် အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကိုအပေါ်မှာ အစကတည်းက အပြစ်မထူခဲ့ပါဘူး၊ အမာရွာမှာ အစ်ကိုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရတုန်းက ကျွန်မ သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားတာပဲ။ အစ်ကို ကျွန်မဆီကို လိုက် လာပြီလားလို့ ဇဝေဇဝါ တွေးမိတယ်။ ဒါကြောင့် သေချာ အောင် ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို အစ်ကိုဆီကိုလွှတ်ပြီး ခရေ ပန်းနဲ့ ဝပုန်းဥတွေကို ဝေးခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒီခရေပန်းလေး တွေကို မြင်ရင် . . . အစ်ကို ကျွန်မကို သတိရအောင်လို့ပါ”

“မြနှင်းကို အစ်ကို အမြဲသတိရနေတာပါ။ ခရေပန်း လေးတွေကိုမြင်တော့ ငိုပြီးသတိရမိတာပေါ့။ အစ်ကိုဆီကို မြနှင်းရောက်လာတိုင်း ဒီခရေပန်းကလေးတွေ ပါလာပြီ။ မြနှင်းပြန်သွားရင် ခရေပန်းတွေက မြနှင်းကိုယ်စား ကျန်ရစ် ခဲ့ကြတယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် မြနှင်းအမည်ခံ ဂန္ဓမာဆိုသော
ခိန်းကလေးက ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“အစ်ကိုက . . . ဆင်ရိုင်းတွေကိုတောင် ကျေးဇူး
တင်ရဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . အစ်ကို”

“ဪ . . . လူစုတွဲပြီး ဆင်ရိုင်းတွေ အစ်ကိုနောက်
ကို လိုက်လာလို့သာ မြနှင်းတို့နေတဲ့နေရာကို ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဂန္ဓမာက ပြုံးနေသည်။

“အဲဒါတွေက ကျွန်မတို့ဆီကလူတွေ လုပ်ကြတာပါ။
အစ်ကို ယှဉ်ဒရယ်တောထဲရောက်လာကတည်းက လူစုခွဲပြီး၊
ကျွန်မတို့ဆီ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းရောက်အောင် ဖန်တီး
ခဲ့ကြတာပါ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာရှိနေတုန်း
က ဂန္ဓမာတို့ မနီးမဝေးမှာ ရှိနေကြပါတယ်”

သည်တော့မှ မိမိသစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းကာနီးတွင်
လှမ်းအော်သတိပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံကို
ပြန်လည်သတိရမိတော့သည်။

“အင်း . . . တတ်လဲတတ်နိုင်ပါပေ့ မြနှင်းရယ်။
မင်းကို တံခွန်တိုင်ရွာမှာ စတွေ့ကာစတုန်းကတော့ မကောင်း
ဆိုးဝါးလို့ထင်ပြီး အရမ်းမုန်းခဲ့တာပဲ။ နောက်ကြာလာတော့
မင်းကို အမြဲသတိရနေမိတယ်။ ဂမုန်းနက်ရုပ်ကလေးကို
ယှဉ်ဒရယ်တောထဲကို ပြန်ပို့ပေးပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကိုယ်
မင်းကို စွဲလန်းနေပြီဆိုတာ ရင်ထဲက သိလာရတော့တယ်”

ဂန္ဓမာက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။
မင်းအောင်က အလိုက်သင့်ကလေး ထွေးပွေ့ထားလိုက်
သည်။

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး
အစ်ကိုရယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ . . . ဂန္ဓမာဆိုတာ ယှဉ်ဒရယ်တောထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မြှင်းဆိုတဲ့ဂမုန်းသူယောင်မယ်ကလေးက လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးထားတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ တရားဝင်ဇနီးတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းကို ဂန္ဓမာလို ဆက်ဆံရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် မြှင်းလို ဆက်ဆံရမှာလား . . . ကဲ . . . ပြော”ဟု မေးလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ . . . ကျွန်မဟာ ယှဉ်ဒရယ်တောထဲက ဂမုန်းသူယောင်မယ်ကလေးမြှင်းဘဝနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေပါရစေတော့ အစ်ကိုရယ်”

“ဪ . . . မြှင်းရယ်”

မင်းအောင်က မြှင်းအမည်ခံ ဂန္ဓမာဆိုသော မိန်းကလေးအား ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။ ဂန္ဓမာမှာလည်း ယခုမှပင် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ၌ နားခိုခွင့်ရပေ

တော့သည်။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့မည်သည် အဘယ်မျှပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစေကာမူ နောက်ဆုံးတော့ သစ္စာတရားဖြင့် အလှဆင်သော ပန်းခင်းလမ်းသို့ ရောက်ရသည်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၄)

သူတို့တစ်တွေနေသော ကျောက်ဂူမှထွက်လျှင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပင်စည်အတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီး ထိုမှ သစ်ကဗျင်းတစ်ချပ်ကိုဖယ်လိုက်လျှင် အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောလိုက်သူများ ရောက်လာလျှင် မြို့ဟောင်းမှလူများနေသော နေရာကို ရှာမတွေ့ခြင်းမှာ ထို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးခြေရင်း၌ မင်းအောင်လဲကျခဲ့ခြင်းမှာ ဂန္ဓမာတို့စိစဉ်မှုကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးရှိရာမှ ကုန်းတန်းဘက်တက်သွားသောအခါ အလွန်ကြီးမားသော ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပြီး ထိုခရေပင်ကြီးအောက်၌ ခရေပန်းပွင့်များ ပွေးပွေးလှုပ်ရှားကြွေကျလျက်ရှိသည်။ ခရေပန်းရနံ့များက သင်းယုံကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုခရေပင်ကြီးရှိသောနေရာမှာ သဲကုန်းတန်းကြီးဖြစ်ပြီး၊ ထိုကုန်းတန်းပေါ်၌ ဝမုန်းပင်ပေါင်းများစွာ စိုက်ပျိုးထားသည်။ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်၌ ဝမုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သီးသန့်စိုက်ပျိုးထားသည်။

“ဝါ . . . အစ်ကိုတို့ ပြန်လာပို့တဲ့ ဝမုန်းနက်ပင်ကြီးလေ၊ ခေါင်းနဲ့လက်နေရာက အရွက်စုတွေ ပြန်ထွက်နေပြီ။ ဒီဝမုန်းနက်မျိုးက သိပ်ရှားတာ အစ်ကိုရဲ့၊ အဖိုးလည်းတန်တယ်၊ လူတွေလက်ထဲမှာထားရင် အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ အခုလို တောထဲမှာ သဘာဝအတိုင်းထားလိုက်တော့ သူ့အတွက်လည်းကောင်း၊ လူတွေအတွက်လည်း ဘေးတင်းတာ

ပေါ့”ဟု ဝန္တမာက ရှင်းပြသည်။

မင်းအောင်က ဝမုန်းပင်ကို ဝေးကြည့်ကာ သူနှင့် မြနင်းတို့ ဆုံဆည်းခဲ့ရသော အတိတ်မှအကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံဆည်းမှုက ဒီဝမုန်းနက်ပင်ကို အကြောင်းပြုပြီး တွေ့ကြရတာဆိုတော့ ဝမုန်းနက်ဖူးစာလို့ အမည်ပေးရင်တောင် ကောင်းမလားပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ . . မြနင်းရယ်၊ အစ်ကိုကလည်း မြနင်းကို ဝမုန်းနက်ချစ်သူလို့တောင် နာမည်ပေးရဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲကာဖြင့် ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မင်းအောင်ရင်ထဲ၌မူ ထိုအကြောင်းများအား ရေကျော်ကြီးထင်းပွဲစခန်းမှ သန်းအောင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တံခွန်တိုင်ကျေးရွာမှ မိဘများကိုသော်လည်းကောင်း

ဖွင့်ပြောပြရန် စဉ်းစားနေမိသည်။

ထို့ထက် ဝမုန်းနက်ချစ်သူကလေးမြနင်းနှင့် ဘဝရှေ့ရေး သာယာရေးအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမည်တို့လည်း ရင်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ချစ်သူတို့၏ဘဝအတွက်တော့ ချစ်ခြင်းရန်ဖြင့် ထုံခွန်းသော သစ္စာတရား၊ မေတ္တာတရားအကြောင်းများသာလျှင် အရေးအကြီးဆုံး၊ အလိအပ်ဆုံး၊ အသည်းနှလုံးမှ အကောင်တဆုံးအရာများသည်သာ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

ကြံစဉ်